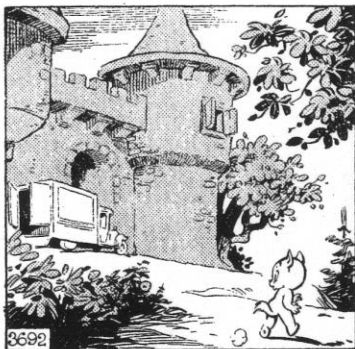

Tom Puss – Fågeln Fenix (Episod 84, 3692–3754)

84 episoden, 63 strippar, publicerat i DN 1959-12-04—1960-02-19 och 1993-03-09—1993-05-25

En vacker vårmorgon fick Tom Puss se en möbelbuss stå parkerad utanför Bumblestone Castle.

– Tänker herr Oliver flytta? undrade han. Men i så fall skulle han väl ha talat om det för mig?

Två flyttkarlar stretade med att skjuta in ett stort barockskåp genom ett öppet fönster. Det var en magnifik möbel, snidad och utsirad och med ett

överstycke i form av en fågel med utbredda vingar. Men det var uppenbarligen alldeles för stort för att komma in genom fönstret.

– Skjut på mera, flåsade den ene flyttkarlen.

– Släpp ner lite på din sida, Jim! uppmanade den andre.

– Försiktigt mina herrar, förmanade

betjänten Josef. Och akta fönsterposterna om jag får vara så förmäten.

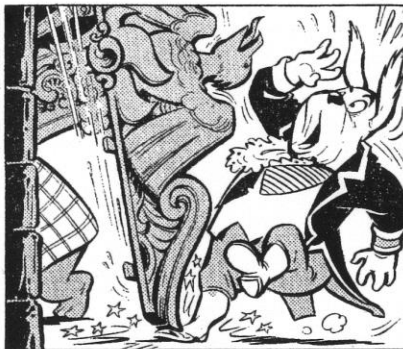
– Ja, ta det varsamt! ropade Bumble. Det är ett dyrbart golvskåp som jag ropat in på förre notarien Småsteens auktion, så det vore förfärligt om det blev repat.

– Hm, tänkte Tom Puss. Herr Oliver kan skatta sig lycklig om det inskränker sig till en liten repa!

Flyttkarlarna slet och stretade förvägs, så Josef och slottsherren grep in. Det gick som det gick. Det stora skåpet skrapade mot fönsterposterna, krossade glas och spröjsar men vägrade komma in.

– Möbelflyttning är inte den sortens hantering som jag är mest lämpad för, om jag får vara så förmäten, sade Josef

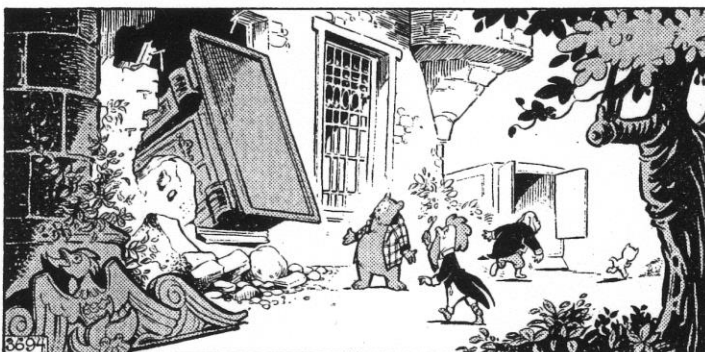
och släppte sitt grepp. Det räckte för att skåpet skulle tippa tillbaka med en duns, och därmed började sönderfallet. Överstycket, den snidade fågeln med utbredda vingar, lossnade och kom störtande.

– Se upp! skrek flyttkarlen Jim men det var för sent. Överstycket landade rakt på Josefs fot och den arme tjänaren

gav upp ett genomträngande jammersrik.

– Parbleu, muttrade markisen av Chanteclere som hade vägarna förbi. Har Bumble manne ett bullrigt gardenparty? Nej, det tycks vara värre än så. Den parvenyn har valt detta tillfälle att känka ut sitt maskätna bohag i och för värrengöring, fi donc!

Josef vacklade bort för att vårda sina blåa tår, men Bumble blev stående och betraktade med skräck den förödelse som skåpet lyckats stänga upp i slottets äldriga murar.

– Är det du som kommer, Tom Puss? ropade han. Gör någonting i så fall, stå inte bara där!

– Det enda vettiga jag kan göra är att

leta upp någon ledig murarmästare som kan laga det här, tänkte Tom Puss och skyndade iväg.

Flyttkarlarna klättrade in i huset för att ställa skåpet på plats. Bumble blev lämnad ensam kvar att tampas med markisen av Chanteclere som just anlände.

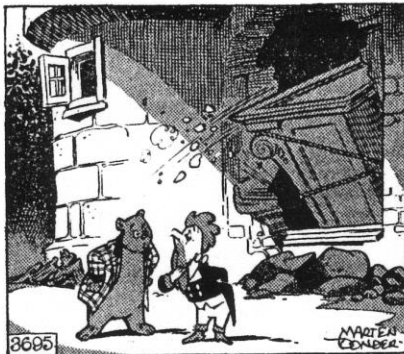
– Vad pågår här? undrade adelsman-

nen syrligt. Ämnar ni måhända riva er förfallna boning?

– Hmpff! fnös Bumble. Gå er väg!

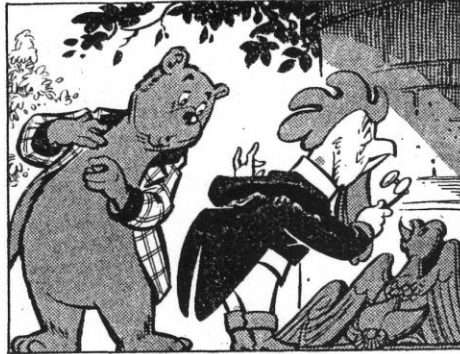
– Ah, seså, mon ami, det är ju vår! sade markisen glättigt. Själv tog jag tillfället i akt att trimma mina rosenhäckar i morse, och jag ser att även ni, på ert eget lilla vis, har trätt i aktion. Men måste ni väsnas så?

– Jag river inte mitt slott, snäste Bumble, jag har köpt ett sällsynt, skulpterat golvskåp...

Resten av hans ord drunkande i skrapandet och gnisslet när flyttkarlarna drog in skåpet i slottet.

– Sannerligen, sade markisen. Ett anmärkningsvärt stycke snickeri, på min åra. Vilken loppmarknad bjöd ut det?

– Jag ropade in det på auktion! sade Bumble indignerat. Och ni skulle häpna om ni visste vad jag fick betala för det.

– Tvivelsutan, sade markisen. Tio floriner är inte att förakta... Men vad är nu detta?

Och han böjde sig över det fallna överstycket.

– Fenixen, mumlade han. Märkligt. Det påminner mig om ett poem jag en gång skrev...

När vinterns best med sårat vrål ser träden stå i ljusgrön skrud då fågel Fenix i sitt bål står upp lik nyklädd brud att uti askans sista pust bemöta vårens lust!

Bumble var ingen vän av sin grannes lyrik, men för att inte förolämpa honom i onödan nickade han gillande.

– Ja, sade han, just det. Fenix, var det så? En känd spistillverkare, eller hur?

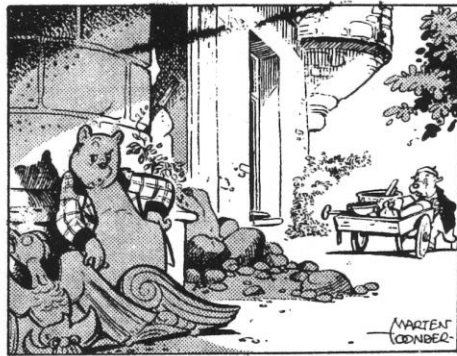
– Hut, allmog! fnös markisen. En fenix är av mycket gammalt och fint ursprung. En symbol för den kontinuerliga

erliga återskapelsen av själva livet.

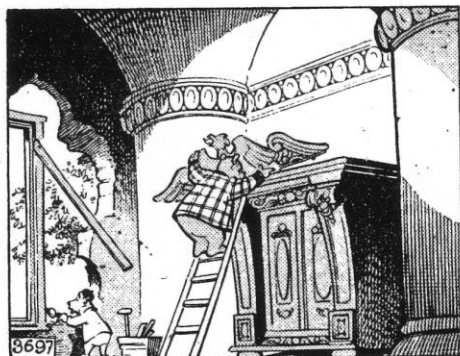
– En av vadå? undrade Bumble förvirrad.

– En symbol, upprepade markisen högdraget, av själva livet! Liv återskapas alltid. Ni borde läsa på! Sedan, mähända, fattar ni litet mer om konst och skönhet. Lycka till med era flyttmanövrer, Bumble! Adjö.

Han gick och Bumble granskade tvivelsjukt det fallna skåpöverstycket.

– Så det här är en fenix? mumlade han. Av gammal fin familj, sade markisen. Men hur ska den återskapa livet? Varför kan han inte tala som vanligt folk? Nå, nu är i alla fall skåpet på plats och här kommer muraren för att reparera fönstret!

Muraren satte genast igång med att reparera fönsterväggen som lidit svårt av barockskåpets intrång. Men nu var i alla fall den nya möbelen på plats, och det var det enda som intresserade Bumble.

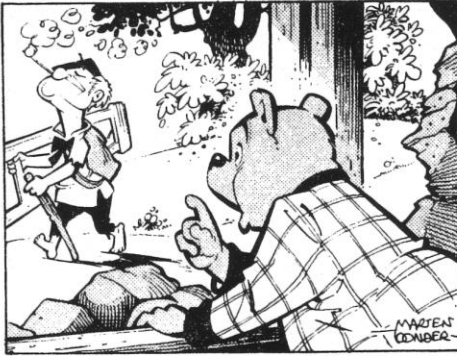
Med kraft och dödsförakt klättrade han upp på en steg för att återställa överstycket på dess plats. Sedan steg han ner för att beundra sitt verk.

– Utsökt, mumlade han. Vilket snideri! Men vad kan markisen ha menat med sitt prat om en fenix? Tyckte han inte om resten av skåpet?

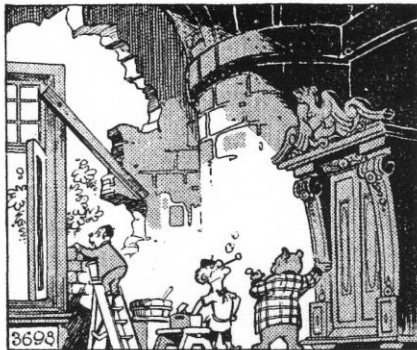
Eftersom Bumble faktiskt fått betala en hel del för möbelen var han angelägen att få veta omgivningens åsikt

om nyförvärvet.

Och när han i detsamma fick se målaren Turpin Tin passera utanför huset för han fram till fönsterväggen – eller åtminstone det som var kvar av den.

– Herr Tin! ropade han. Skulle ni vilja vara så vänlig att komma in ett tag. Jag vill veta er åsikt om ett utsökt möbelkonstverk som jag just köpt, om ni förstår hur jag menar...

Målaren Turpin Tin steg in i vardagsrummet, såg sig om och satte näsan i vädret.

- Vadå konstverk? sade han. Här finns bara trötta ting!

- Jag menar det här skåpet, sade Bumble. Det är mycket exklusivt och dyrt och auktionären berättade att det var äkta brocko... backo... barockoko, menar jag. Kan ni säga om det är

vackert dessutom?

- Bah, fnös målaren. Värdeöst. Okänsligt hemsnickeri!

Han gick närmare och undersökte virket.

- Prima trä, sade han. Men dödsakuret! Inga vibrationer kvar.

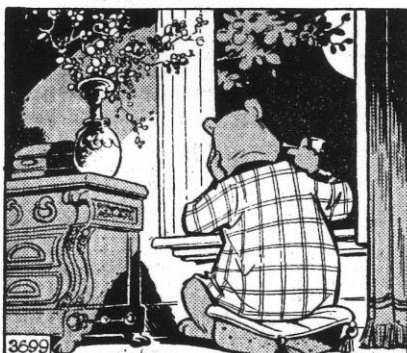
- Inte? sade Bumble besviket. Men om man polerar det...?

- Inte värt besväret, sade artisten. Det är överlastat. Bort med alla ornament! Och därmed tog han fram hammare och mejsel och gick lös på överstycket så att flisorna flög.

- Inga fåglar på era möbler, Bumble! ropade han. Sânt gör er bara fladdrig. Nu är det klart, adjö!

Därmed försvann han, lämnande en förvirrad Bumble efter sig.

Mörkret hade fallit men Bumble dröjde sig kvar i fönstret och stirrade sorgmodigt på månen. Emellanåt kastade han en blick på sitt nedhuggna barockskåp och suckade.

- Livet är svårt för en gentleman, suckade han. Om jag bara kunde få träffa någon med mina egna vibrationer, någon som jag kunde diskutera livets finare dekorationer med, någon som förstod att

uppskatta de konstföremål som jag samlat här! Men vad förmår en ensam gentleman i sin ensamhet?

Och han började gnola en entonig sång som tycktes komma från den månbelysta trädgården. Den sjöngs av en sprucken och nasal röst: Tider komma och fly sin kos, korstvårs, vingelväg...

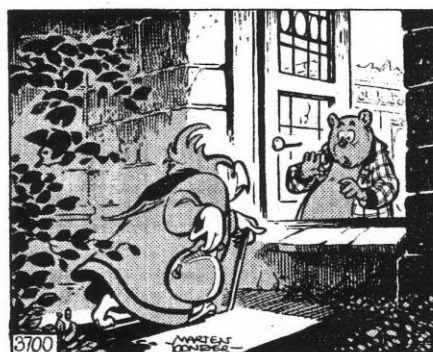

- Prat, sade Bumble. Vad är det för korsvägar som vinglar?

Sedan satte han sig tvärt upp.

- V... vem är det? stammade han. Vem går och sjunger i min trädgård så här dags?

Och med klappande hjärta lutade han sig fram och spanade ut i mörkret.

- Månar komma och månar gå, somliga svarta, andra grå, korstvårs, vingelväg... ljuden spruckna rösten och i nästa stund dök underlig gamla med käpp och en liten väska fram i ljuset från fönstret.

- God afton, min vän, hälsade han.

- G... god afton, stammade Bumble. Söker ni någon?

- Det gör jag nog, medgav den andre.

- Uhu, mumlade Bumble. Jaha - söker ni männe mig? Om ni förstår hur jag menar.

- Det är just frågan, raspade gammalningen. Kanske, men jag är inte säker. Bara kunskap är säkerhet!

Han stirrade längtansfullt in i det varma vardagsrummet.

- Den döende solen kläcker omsider en ny dag, fortsatte han. Men ännu är natten kall.

- Vad menas med det? undrade Bumble.

Främlingen vände sig om med missmodig uppsyn. - En fråga är inget svar, muttrade han. Jag går nu. Er adress är inte min! Sov gott, min vän.

När främlingen försvann i mörkret blev Bumble plötsligt medveten om sin plikt att försvara den Bumbleska gästfrihetens rykte. Han skyndade till slotsets ytterdörr.

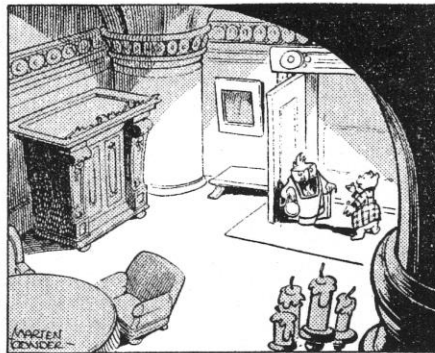
- Det tycks vara en gentleman, mumlade han. Min gode fader skulle aldrig låta honom gå frusen och hungrig från sin dörr och det håller jag mig till.

Han öppnade dörren. Där stod redan främlingen och väntade.

- Tack, min gode man, sade han. Jag visste väl att ni skulle släppa in mig!

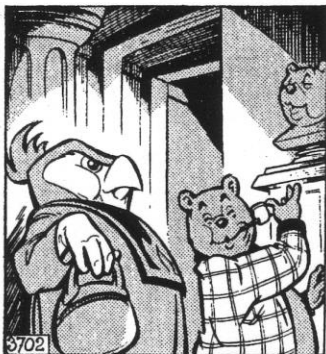
- Åh, det är min plikt som gentleman, sade Bumble blygsamt. Och för övrigt har jag ett stort och rymligt hus, fullt med värdesaker och atmosfär, om ni förstår hur jag menar.

Gamlingen såg sig om medan de gick mot vardagsrummet.

- Ja det måste vara gammalt, sade han. Gammalt är inte ungt och ungt är flimsflams - jag avskyr flimsflams!

- Just det, sade Bumble. Inget flimsflams! Jag vill ha det gamla och forna! Se bara på mitt vardagsrum här: fullt av gamla möbler. Underbart, eller hur?

- Ett vackert rum om jag får säga det själv, sade Bumble. Se bara på den här utsökta bysten!

- Gammalt, mumlade besökaren erkännansamt. Tider komma, tider gå, men äldriga väggar stå, bara stå. Korstvärs, vingelväg!

- Vacker sång, sade Bumble. Vill ni inte slå er ner ett tag?

- Hinner inte sitta, sade den andre.

Att sitta är att vila och jag har inte tid att vila. Mina dagar är räknade!

- Frukantansvärt, sade Bumble deltagande.

- Inte alls, sade gamlingen. De unga komma, de gamla gå. Må det ske så. Men innan jag går måste jag överantvarda ett viktigt uppdrag till någon yngre och starkare.

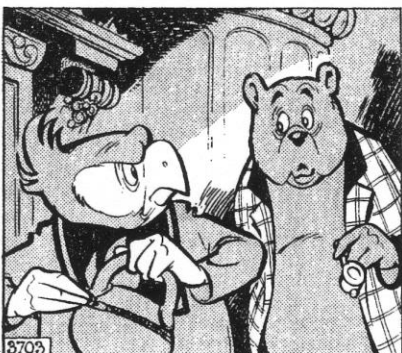
Därmed började han öppna sin väska.

ka. Men i detsamma föll hans blick på det nyinköpta golvskåpet som Turpin Tin huggit ner. Och det var tydligen en syn som han inte trivdes med.

- Vad har hänt med möbelen? frågade han skarpt.

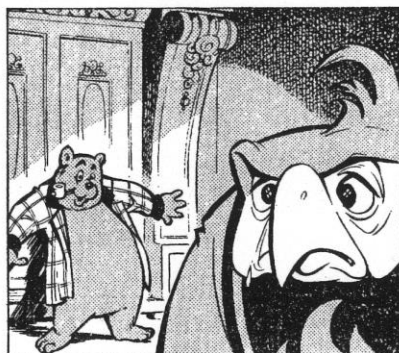
- Åh, den där... sade Bumble. Den är gammal. Borackoko eller något sådant, men det tyckte inte Turpin Tin så han jämnade av den...

Främlingen stängde sin väska.

- Beklagar, sade han vasst. Jag trodde jag äntligen hade funnit någon med det rätta sinnet för gamla ting, någon som jag kunde anförtro ett vackert och viktigt uppdrag. Men när jag ser det där skåpet...

- Jamen skåpet är faktiskt inte riktigt i min smak, avbröt Bumble. Jag

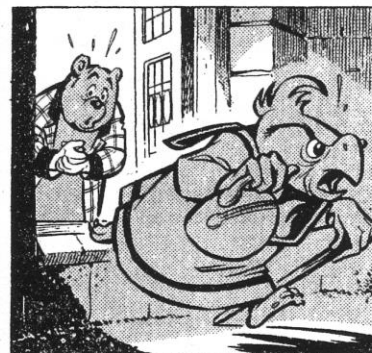

måste jämna av det, tyckte Turpin Tin, för han var rädd att jag skulle bli fladdrig av möbelfåglar...

- Vad säger ni? utbrast främlingen.

- En fågel! sade Bumble. Den skulle inte få finnas här...

- Tack det räcker, sade den andre dystert. Även mellan dessa äldriga väggar härskar alltså flimsflams! Er

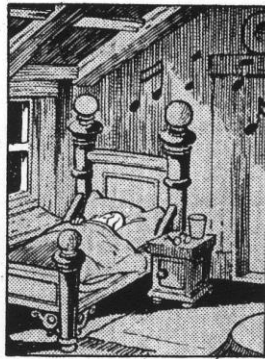

adress är inte min! Adjö!

Och därmed hoppade han helt sonika ut genom fönstret.

- Livet är hårt för en stackars fenix! kraxade han och försvann i mörkret. I denna värld jag är för svag. Var ska jag bli född en dag? Korstvärs, vingelväg!

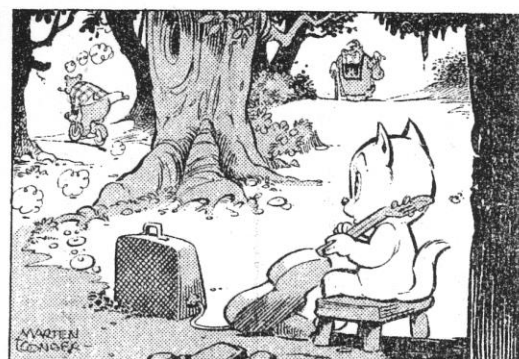
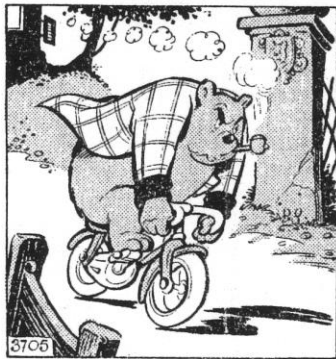
- Fenixen! utbrast Bumble. Det var fenixen själv!

– Så utomordentligt obehagligt för en gentleman i min ställning, muttrade Bumble. En framstående och betydande person som fenixen avslår min gästfrihet! Just som han tänkte anförtro mig ett viktigt och vackert uppdrag! Jag borde aldrig ha ropat in den där eländiga målaren Turpin Tin. Då hade han inte kunnat hugga ner

mitt skåp.
Han bet ihop tänderna och ringde av alla krafter på sin betjänt.
– Jag ska locka tillbaka den där fenixen och visa honom att en gentleman har goda sidor och seder! utropade han. Josef! Var är du? Kom genast hit!
Den trogne tjänaren tumlade lydigt

ur sängen och kom vacklande.
– Ni ringde, herr Oliver? rosade han.
– Josef! sade Bumble. Jag avreser i gryningen för att söka upp fenixen. Se till att skåpet repareras under tiden – vad det än må kosta! Och skulle fenixen ha vägarna förbi så bjud in honom och undfagna honom furstligt!

Tidigt nästa morgon inledde Bumble sitt sökande efter fenixen med att fara över till Tom Puss' stuga. Eftersom Gamla Farten var på verkstad fick han låna Josefs cykel.

Tom Puss satt utanför stugan med en nyinköpt jazzgitar. Han tyckte det var ljuvliga ljud som kom ur instrumentet, för sant att säga var han totalt tondöv.

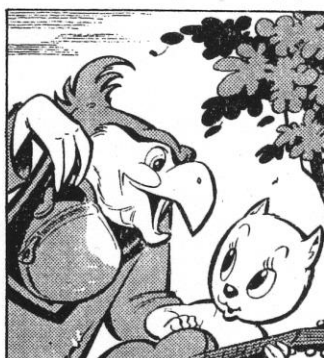
– Har du sett till fenixen? ropade Bumble. En gammal hedersman med en liten väska.

– Fenixen? upprepade Tom Puss. Är inte det en fågel eller något sådant?

– Prat, pojke! sade Bumble. En fenix är av gammal och fin härkomst. Det sade markisen i varje fall.

– Jaha, nu minns jag, sade Tom Puss. Fenixen hoppar in i en brinnande eld då och då och kommer ut pånyttfödd. Konstiga vanor. Var försiktig, herr Oliver! En sådan varelse kan säkert ställa till problem.

– Du har alltså inte sett honom, konstaterade Bumble otåligt. Jaha, då får jag väl leta vidare då!

Knappt hade Bumble gett sig av förrän en gammal främling anlände.

– Dagar komma och fly sin kos, gnolade han. Korstvärs, vingelväg! En vacker luta, unge man. Spela någonting för mig! Det är alltid trevligt att möta ungdomar som förstår att värdesätta gamla traditioner.

– God morgon, sade Tom Puss en

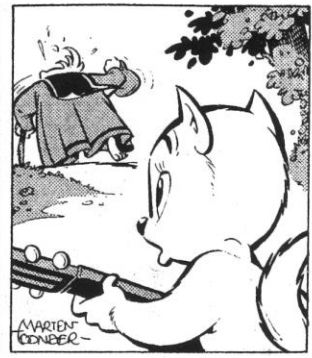
smula förvånad. Fast det här är en gitarr och ingen luta. Ganska svårspelad dessutom. Det är svårt att hitta de rätta tonerna, fast om man sjunger av alla krafter samtidigt så gör det inte så mycket.

– Sjunga, just det, sade gamlingen. Stäm in med mig, unge man, i denna gamla sång: Dagar komma och fly sin

kos. Korstvärs, vingelväg! I denna värld jag är för svag. Var ska jag bli född en dag?

Tom Puss lyssnade missmodigt men fick ingen chans att påpeka att han inte kunde den sången.

– Spela nu! uppmanade främlingen och fingrade på sin väska. Så ska jag anförtro dig ditt livs viktigaste uppgift!

Gamlingen lutade sig tillbaka och slöt njutningsfullt ögonen. Han väntade sig någonting riktigt klangfullt och vackert, och Tom Puss kände sig ganska billig. Med en suck slog han an en ostämnd sträng och gav hals:

- Oh, oh, oh, primo vera! sjöng han. Oa, oa, oa, primo montesinos, primo monterera...

Eller någonting liknande. Det var svårt att avgöra, för sången var mycket, mycket utländsk, hans röst var oskolad, han själv tondöv och gitarren ostämnd. Så man får förstå att gamlingens behållning av musiken var starkt begränsad.

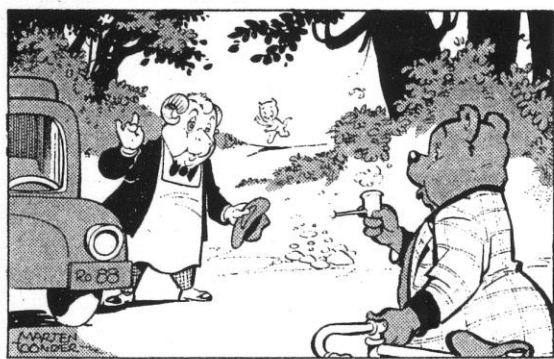
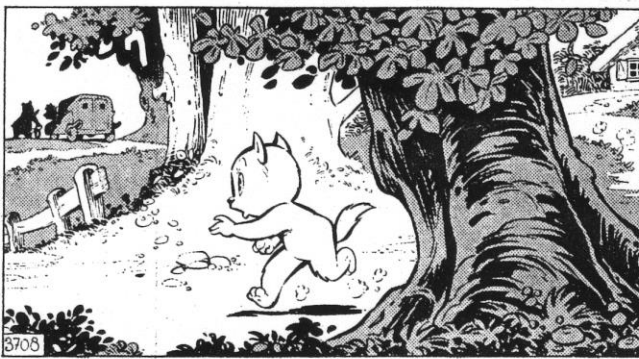
- Stopp, sluta! skrek han. Det här är olidligt. Din sång är bara flimsflams

och din luta likaså. Vämjelig! Din adress är inte min. Ajdö!

Och han skyndade bort.

- Åh, vad livet ändå är svårt för en fenix! var det sista som hördes av honom. Korstvärs, vingelväg...

- Kors, muttrade Tom Puss. Det där måste ha varit fenixen själv!

- Så det där var alltså fenixen, mumlade Tom Puss. Undrar vad han hade i väskan? Och vad var det för viktigt uppdrag han ville anförtro mig? Bäst att jag söker upp herr Oliver. Han letar ju efter fenixen.

Under tiden hade Bumble träffat samman med specerihandlare Greatgrit som personligen körde ut sina berömda småkakor.

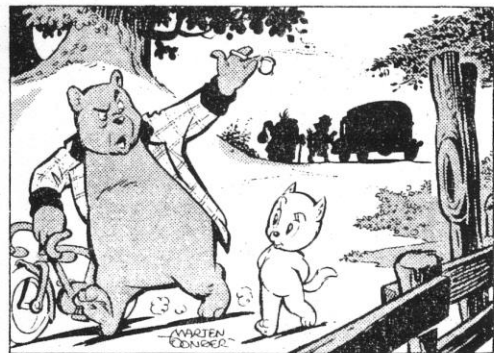
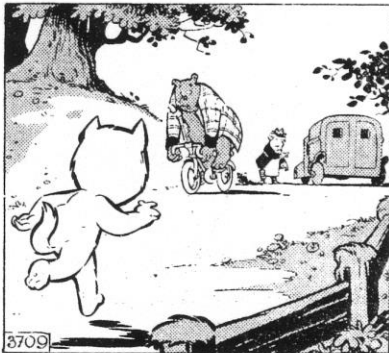
- Nej, jag har inte sett någon som ser ut så, sade han som svar på Bumbles fråga. Hette han Finix, sade ni? Egenomligt. Han tillhör definitivt inte min fasta kundkrets och ändå betjänar jag alla verkligt välrenommerade hushåll häromkring. Kanske han är nyinflyttad?

- Han bor inte här, upplyste Bum-

ble. Han söker någon som kan överta ett viktigt uppdrag.

- Då har han kommit rätt! försäkrade specerihandlaren. Greatgrits service är den bästa, det vet alla.

- Hittar ni honom så skicka honom till mig! uppmanade Bumble. Det är jag som ålagts det viktiga uppdraget - ingen annan.

Bumble cyklade vidare. Kort därpå mötte han Tom Puss.

- Herr Oliver, ropade denne. Jag har mött fenixen! Han var hemma hos mig.

- Bra, sade Bumble. Du skickade honom förstås hem till mig?

- Nej, medgav Tom Puss. Jag förstod inte vem han var förrän han redan hade gått. Då var det försent, för han gillade

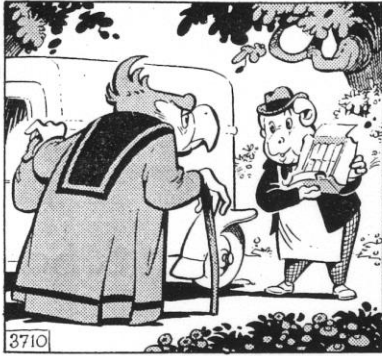
inte musiken som jag spelade på min nya jazzgitarr.

- Naturligtvis inte! utropade Bumble. Jazzgitarr, isch! Vad har det tagit åt dig, unge man? En städad äldre gentleman som denne fenix måste ha plågats ohyggligt.

- Tja, sade Tom Puss, jag kanske inte är någon jazzstjärna än, men fenixen

ska ju vara symbol för den återvändande ungdomligheten eller vad det heter. Och min musik är till för ungdomen.

- Modern musik, fnös Bumble, är förfallet oljud! Det vet alla som vet något. Jag förstår så väl att fenixen inte tyckte om det. Jag hoppas jag träffar honom snart igen så jag kan förklara för honom att åtminstone jag förstår honom!

Just som specerihandlare Greatgrit skulle fortsätta sin affärsresa kom en gammal man fram till honom.

- En angenäm dag, min gode man, sade han. Det tycks mig som om ert fordon avger välbehagliga dofter.

- Verkligen? sade affärsmannen. Javisst, det måste vara mina nya småkakor. Får det vara ett smakprov?

- Smaka är att äta, sade gamlingen. Och eftersom jag måste vandra kring en hel del på sista tiden så är jag faktiskt litet hungrig.

Han fick några kakor och började mumsa i sig.

- Utsökt, mumlade han. Gammaldags småkakor! Få behärskar numer den ädla konsten att baka sådana på

rätt sätt, min gode man. Tider komma och tider gå, men gammaldags står sig ändå. Korstvärs, vingelväg!

- Jaha? sade specerihandlaren oförstående. Önskar ni kanske några kartonger hemskickade? Förresten har jag något annat här som säkert kan intressera. Pocketböcker!

- Ni har vadå? utbrast den andre i chockerad ton.

Herr Greatgrit dök in sin skåpbil och kom ut igen med famnen full av böcker.

- Pocketromaner, förklarade han. Jag följer med min tid!

Men gamlingen synade böckerna med avsmak: - Det var det värsta jag sett! utropade han. Världslitteraturens mästerverk i sladdriga omslag med skrikigt färgtryck!

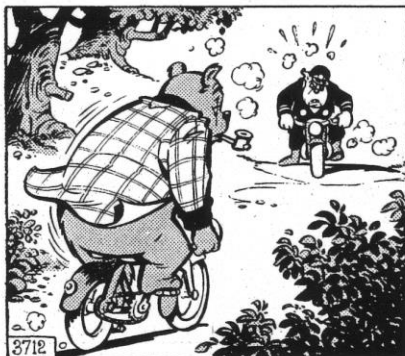
- Men vi lever i moderna tider, påminde specerihandlaren. Och lyxupplagor är för tunga och dyra nu för tiden.

- Vad vet ni om den saken? fråste gamlingen. Håll er till era småkakor ni! Det är som jag misstänkte - flimflamsset regerar i er affärsverksamhet också!

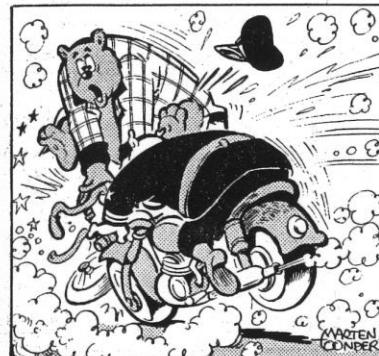
Han slog böckerna ur herr Greatgrits händer och avlägsnade sig, sjungande sin sorgsna sång: - Tider komma och tider gå, somliga svarta, andra grå. Korstvärs, vingelväg!

Han traskade vidare utan att se sig för, och i nästa vägkorsning höll han på att ställa till en olycka. Endast genom att blåbromsa fick polischefen Bill Bark stoppa sin motorcykel i tid.

- Tänk att jag alltid ska ha en sådan otur, knotade Bumble medan han cyklade vidare i sin jakt på fenixen.

- Ingen tar så väl värd om sina gäster och fenixar som jag, fortsatte han. Mitt hem representerar det högsta och bästa inom konst och skönhet, det är ett känt faktum. Och ändå avstod fenixen från min gästfrihet! Ack ja, en gentleman är

alltid en ensam gentleman i denna hårda värld. Om någon nu förstår hur jag menar.

Ett stycke längre fram stod polischefen Bill Bark och stampade ihärdigt på kickstarten på sin motorcykel. Och just som Bumble skulle passera gick motorn igång och med ett vrål flög motorcykeln på Bumble. Kraschen som följde var

imponerande för att komma från tvåhjulningar.

- Fruktansvärt! morrade Bumble när dammolnen började skingras. Bara flimflams överallt! Till och med från polisledningen.

Bill Bark spände blicken i honom. - Vad sade ni, Bumble? röt han. Använda ni ordet "flimflams"?

– Min cykel totalförstörd! konstaterade Bumble bittert. Tur att det bara var Josefs cykel och inte min egen. Men det är ändå en skandal att polisledningen överfaller cyklister med sina motorfordon! Jag ämnar protestera å det skarpaste! Bill Bark dämpade sin vrede. Han insåg att han försatt sig i en ganska genant situation.

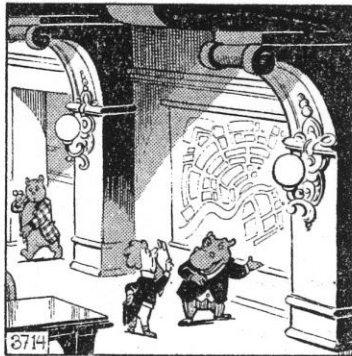

– Det var den där eländiga fotgängarens fel! sade han grinigt. Den slarvern drumlade rakt över vägen och det var på vippen att jag kört på honom. Men i stället för att visa en smula tacksamhet blev han otidig och började använda uttryck som hyfsat folk inte tar i sin mun. Inte känner till, för den delen. "Flimsflams!" sade han, och sedan

skulle han gå till borgmästaren för att klaga på vingliga vägar eller vad det var...

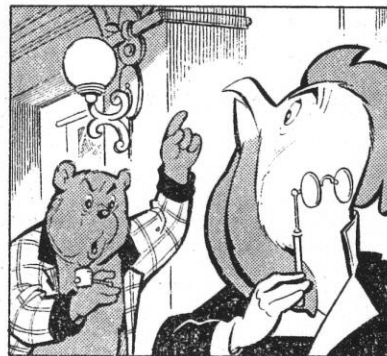
– Han var i sin fulla rätt! avbröt Bumble högdraget. Trafiken börjar bli olidlig och polisen är tydligen värst. Och förresten ska ni veta att den där gamle fotgängaren inte var någon annan än den store fenixen! Adjö!

– Vilken dag! suckade borgmästare Dickerdack. Just innan ni kom, Canteclere, så var det en gubbstrutt här som skulle klaga på polisen.

– Parbleu, muttrade markisen. Så går det när populasen får för mycket svängrum.

– Och dessutom, fortsatte den folkvalde, så hade han mage att tillrättavisa

mig för planerna på att riva det där gamla kvarteret där vi måste ha vårt nya parkeringshus.

– Han hade rätt! hördes det från dörren. Det är skandal att vår historiska byggnadskonst offeras på trafikens altare!

– Pffui! fnös Dickerdack. Sköt era egna affärer, Bumble!

– Hm, sade markisen. För en gångs skull instämmer jag med Bumble. Alla är vi fasta vid de miljöer där vi växt upp. Ni borde inte riva det där kvarteret, det hade den gamle idioten rätt i!

– Den gamle idioten! upprepade Bumble indignerat. Det var ju den store fenixen! Men ni är förstas för dum för att känna igen honom!

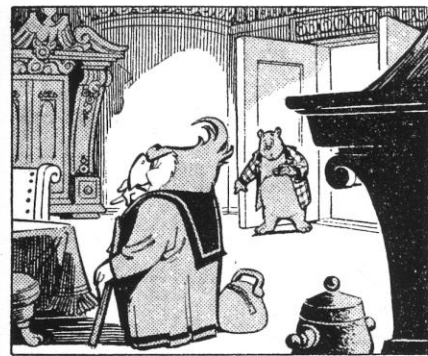
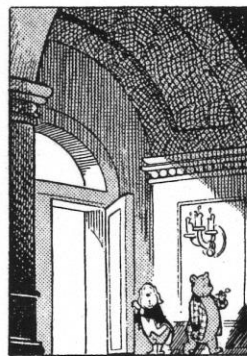

– Äsch! fnös Bumble medan han missmodigt traskade hemåt. I denna värld finns ingen plats för gentlemän av min andliga resning och förfining. Ingen förstår sig på gamla fina hus och möbler numera. Det blir bara flimsflams och bilparkeringar av alltihop. Hur var det nu den där vackra sängen gick?

Han klarade strupen och började

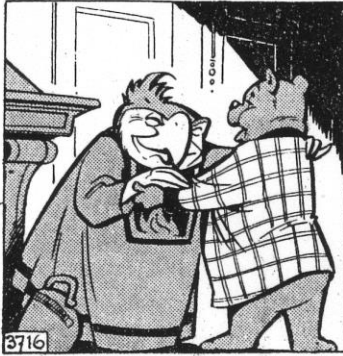
sjunga så gott han kunde: – Tider komma och tider gå men äldriga murar stå på tå. Ändå. Fast månen är grå... Denna världen är för svag, var är jag en vacker dag? Korsväg, vingel... humdidum...

Han gnolade fortfarande den melankoliska melodin när han kom hem till Bumblestone Castle. Men i dörren till

vardagsrummet stannade han häpet. För där stod den gamle fenixen igen och värmdde ryggen vid brasan medan han betraktade det nyinköpta skåpet med ett gillande småleende.

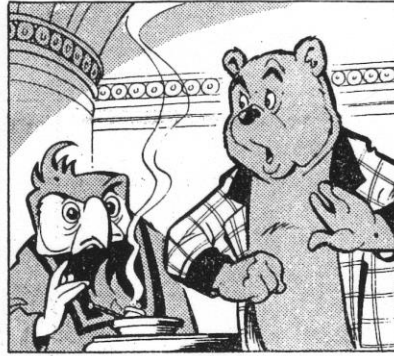
– Herr Fenix, ni har hittat hit igen! utropade Bumble. Utmärkt! Och Josef har äntligen reparerat skåpet. Nu ser ni att er rätta plats är här i mitt hus!

- Detta är ert hem! försäkrade Bumble. Närhelst ni önskar anförtro någon ett viktigt och ärofyllt uppdrag står jag redo.

- Angenämt, sade fenixen. Världen är full av flimsflams.

- Just det! instämde Bumble. Ta borgmästaren, till exempel. Hopplös! Begriper han sig på det som är gammalt och värdefullt? Ingalunda! Och marki-

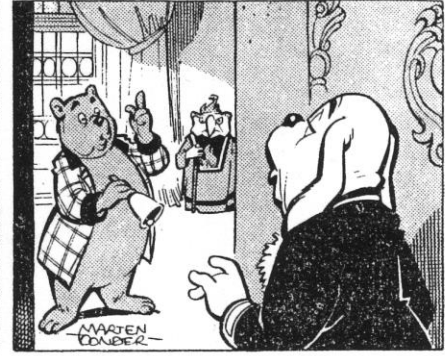

sen ska vi bara inte tala om. Den ende som ni kan lita på i det avseendet är...

- Är ni, sade den gamle främlingen och Bumble rätade upp sig och såg sig stolt omkring.

- Josef! röt han. Tänd stearinljusen och kandelabrarna!

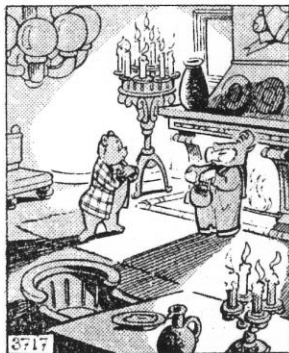
- Stearinljusen? upprepade den trogne tjänaren. Men vi har ju elektriskt,

herr Oliver?

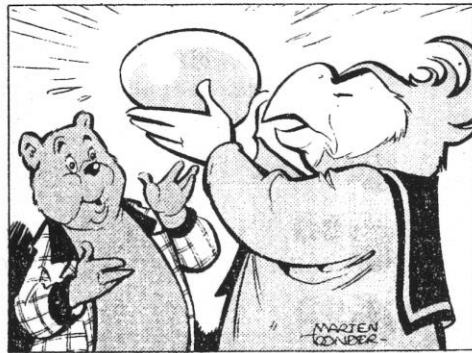
- Strunt i det! sade Bumble. Elljus är bara flimsflams. Mitt slott ska bli ett levande äreminne över det fornstora och ädla och värdefulla om ni förstår hur jag menar.

- Bra! muttrade den gamle fenixen. Här är vingelvägars slut! Här ska jag bli född en dag!

Josef tände alla stearinljus och släckte allt elektriskt. När Bumble och hans gäst sedan blev ensamma öppnade fenixen omständligt sin väska och tog fram ett stort guldägg.

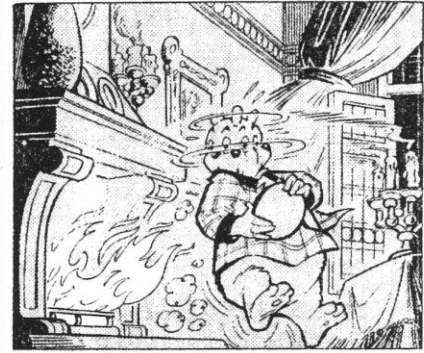
- Härmed utnämner jag er, Bumble, till väktare av fenixägget! förkunnade han högtidligt. Vårda det som om ni själv lagt det! I denna värld jag kan ej

vara, därför bort jag måste fara...

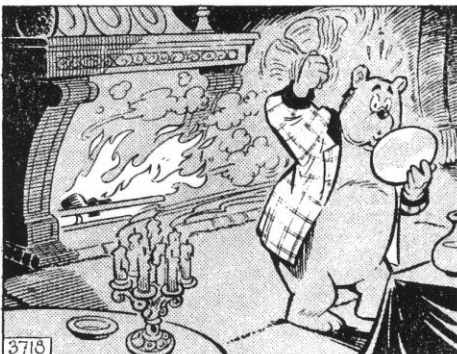
- Inte måste ni väl gå redan? sade Bumble och fingrade förvirrat på ägget. Vad ska jag göra? Jag menar...

- Jag kommer tillbaka, försäkrade hans gäst. Men kom ihåg att lägga ägget på elden när månen är full. Och se till att ert hem städs är fullt med gamla värdesaker på det att jag må bli

återfödd i en passande omgivning!

Och innan Bumble hann fråga något mer träffades slottet av en häftig vindstöt. Fönsterluckorna skallrade och det dundrade till i den öppna spisen. Så slogs ett fönster upp och alla ljus i rummet blåstes ut. Bumble blev ständes ensam med ägget i mörkret. Fenixen hade försvunnit.

- V... vad hände? stammade Bumble. Vart tog fenixen vägen?

Äntligen mojnade blåsten, brasans eldsflammar återvände till sin rätta plats och en egendomlig sång hördes ur rökfånget:

- Mitt bo har jag funnit i ditt slott, men glöm ej den uppgift som är din lott: när fullmånen strålar klar på din vägg,

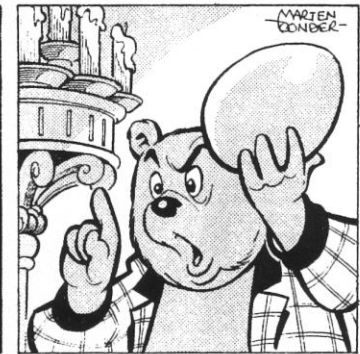

du måste i elden lägga mitt ägg. Kors tvärs vingelväg!

Betjänten Josef kom in och tände ljuset i taket.

- Ni ringde, herr Oliver? sade han. Önskar ni steka ett ägg om jag får vara så förmäten? Ska jag hämta...

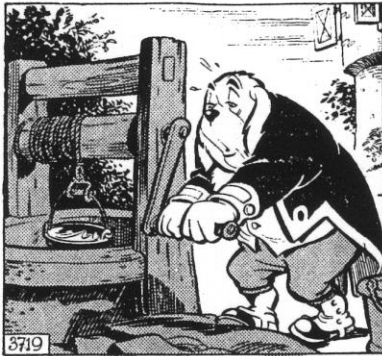
- Tyst nu! sade Bumble irriterat. Och släck taklampan och tänd ljusen igen,

Josef! Detta är inget vanligt ägg, det är ett äkta fenixägg om ni förstår hur jag menar. Och jag är dess väktare!

- Synnerligen intressant om jag så får säga, sade betjänten. Men varför ska vi för den skull icke benyttja oss av den vanliga elektriska belysningen?

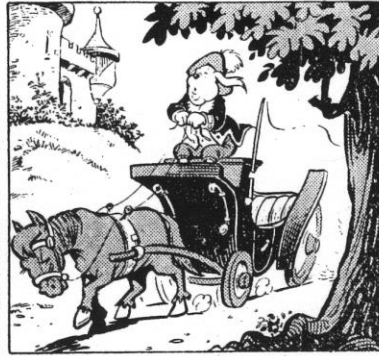
- Därför att vi måste hålla oss till det gamla och forna! röt Bumble. Det lova- de jag fenixen innan han försvann!

3719

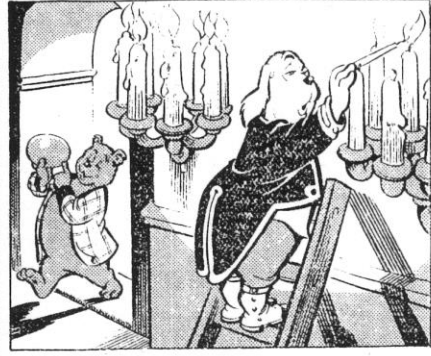
Tillvaron på Bumblestone Castle förändrades i grunden. Alla moderna bekvämligheter bannlystes på slottsherrens order. Vatten och el stängdes av. Gamla Farten ersattes med häst och kärra och gårdsbrunnen rensades.

– Ett synnerligen påfrestande extraarbete, pustade Josef medan han vände upp vatten till hushållet. Även om

jag måste medge att källvatten är friskt och gott.

Hans entusiasm svalnade ännu mer framåt eftermiddagen när han måste sela på och spänna för hästen för att åka och handla. Vanligtvis brukade han beställa per telefon och få hemkört direkt från specerihandlare Greatgrit. Och när han i kvällningen måste klättra omkring på stegar för att tända

ljusen tyckte han definitivt att det hade gått för långt.

– Det här står jag inte ut med, klagade han en kväll. Dessutom droppar det stearin på äkta mattorna!

– Struntsaker, sade Bumble som letade efter en bra plats för sitt fenixägg. Ingen möda är för stor för att varda det gamla och forna, Josef!

3720

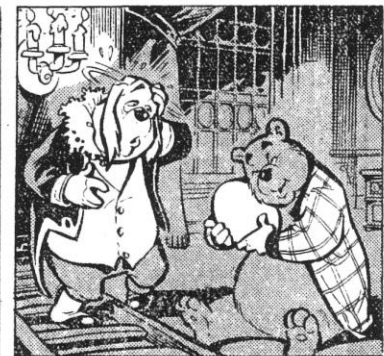
– I egenskap av väktare över fenixägget ser jag det som min förnämsta plikt att varda det gamla och forna! förklarade Bumble.

Men sant att säga borde han nog se litet mer än plikten, till exempel var han satte fötterna. För nu bar det sig inte bättre än att han snubblade över Josefs stega.

Följden blev den vanliga. Slottsherre, betjänt och stega gick överstyr i larm och virrvarr. Ägget for till väders, slog en volt och kom ner igen. Men innan det hunnit nå golvet fångade Bumble det med en handbollstackling, rakt över Josefs blåslagna kropp.

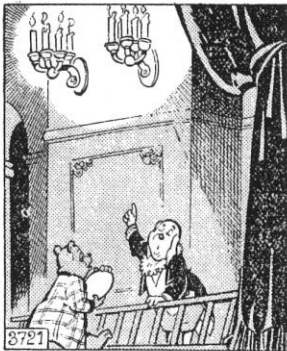
– Vilken tur! flämtade Bumble. Det blev inte skadat! Inte ens spräckt! Men

ni får verkligen se upp litet bättre med var ni placerar trappstegen, Josef!

Betjänten reste sig med dimmig uppsyn men beslutsamt sinne.

– Här går gränsen, herr Oliver! sade han. Att bära vatten och köra hästkärra må gå an. Men att bli trampad på för ett äggs skull – det är för mycket, om jag får vara så förmäten!

3721

– Men Josef! utropade Bumble desperat. Inte tänker ni väl lämna mig på allvar? Inte nu när jag just har åtagit mig detta viktiga uppdrag som kommer att ta all min lediga tid i anspråk!

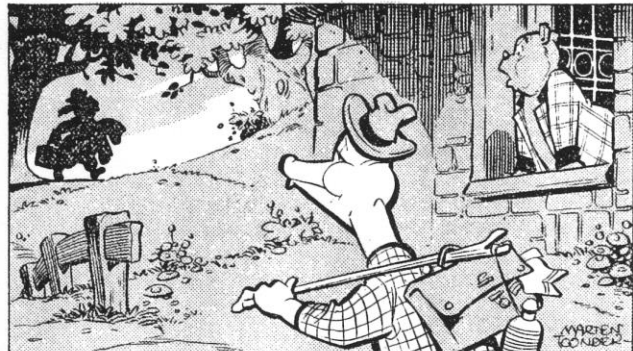
– Jag beklagar, herr Oliver, sade Josef steit. Ni har att välja: ägget eller mig! Jag vägrar avstå från alla anständiga arbetsförhållanden för en bli-

vande fågels skull – och att dessutom bli slungad handlöst från toppen av trappstegen medan jag tänder ljusen är definitivt att gå för långt, om ni ursäktar!

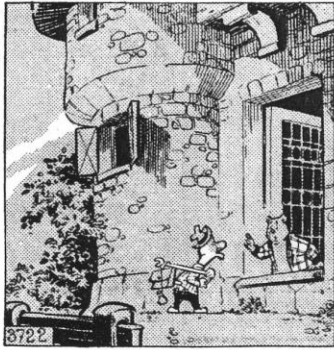
– Josef! kvad Bumble. Snälla Josef, kom tillbaka!

– Senare kanske, svarade betjänten. När ägget har kläckts eller vad som nu

ska hända med det.

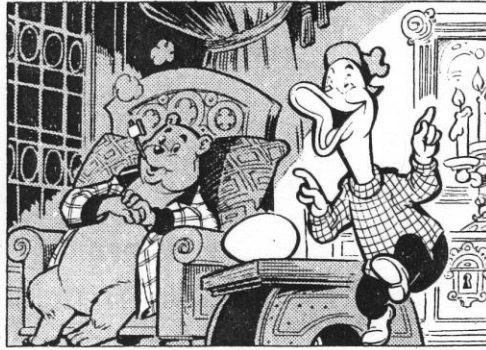
Bumble suckade tungt. I detsamma hördes ett gladlynt gnolande och där kom Wally Waggle vankande. Hans firma som levererade knapphål för knappägare som led av hålbriest hade just gått omkull, så han kände sig fri som fågeln och var på väg varthän hans kosa bar.

- Hejsan! hojtade Wally Waggle när han fick se Bumble i fönstret. Fint väder, va? Ska vi hitta på nåt kul?

- Hinner inte ha kul, sade Bumble i ogillande ton. Jag sitter här övergiven med en stor och och svår uppgift.

- Färsigt, sade Wally och såg sig om i rummet. Fast jag ser inte nån uppgift. Men det är säkert kul. Får jag vara med?

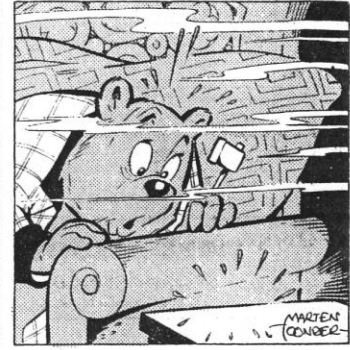

Bumble ljusnade.

- Tja, varför inte? sade han. Josef har övergett mig i min nöd och jag måste ha någon i huset. Kom in!

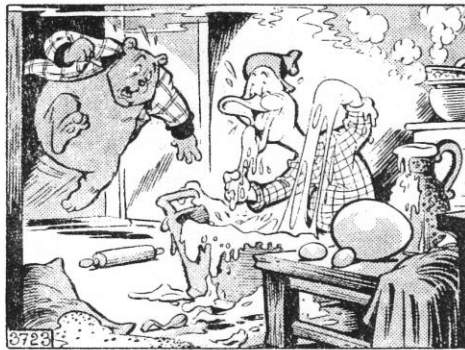
Wally trädde in, fnittrande av förtjusning.

- Då vet jag vad vi gör! sade han. En bankett! Med wallykakor. Ni kommer att gilla dom skarpt!

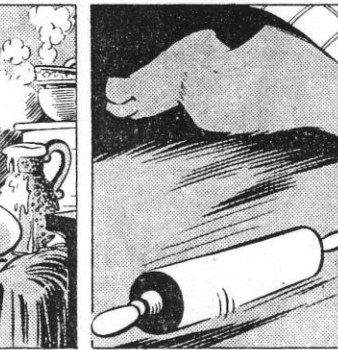
Han skyndade ut i köket och snart hördes därifrån det löftesrika skramlandet av grytor och kastruller.

Bumble satte sig belåtet upp för att rätta till kuddarna i stolen. Men i detsamma föll hans blick på soffbordet och han fick en svår chock. Fenixägget hade försvunnit och från köket kom ett föga löftesrikt osande.

Wally Waggle var i omfattande verksamhet i slottsköket. Han hade ställt en gryta med smör på elden, fyllt en tvättbalja med mjöl och var nu i färd med att göra en deg med ovissa framtidsutsikter.

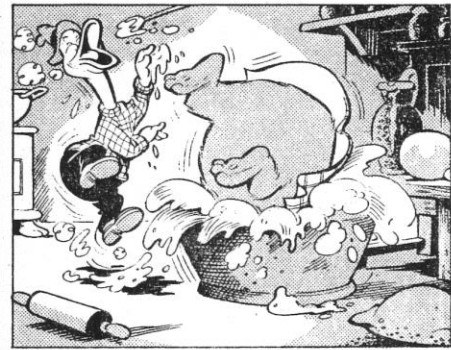
- Wallykakor, mumlade han drömmande. Underbara! Med massor av mjöl och smör och socker och så några ägg...

- Stopp där! hördes en vrål från dörren. Mitt ägg! Akta!

- Vadå? sade Wally. Inte behöver jag väl akta mig för ägget? Det är säkert färskt och fint. Och så stort sedan!

Bumble fick just då syn på den åsyftade matvaran och den utgjordes, precis som han fruktat, av hans dyrbara fenixägg. Han kastade sig fram för att rädda det undan kakbagärens ambi-

tioner, men observerade inte den brödkavel som låg rakt i hans väg och som visade sig fungera ungefär som en överraskande rullskridsko. Sekunden därpå gjorde han ett svanhopps rakt i kakdegen.

Wally blev en smula förvånad över denna sakernas plötsliga vändning men strax tog hans sinne för humor överhanden igen.

Degen satte sig långsamt upp i baljan, stack två hål i sig själv för ögon och mun och avgav läten som tydde på vantrivsel.

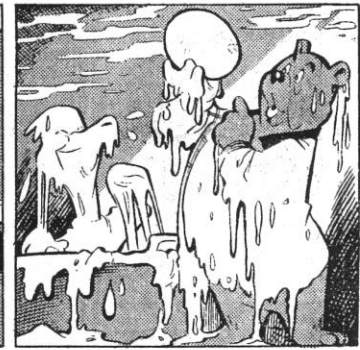
- Hihhi, fnissade Wally Waggle. Va kul!

- Gliffst inte! invände Bumble och reste sig med en seg rörelse. I detsamma tog Wally fenixägget i uppenbar avsikt att blanda dess inne-

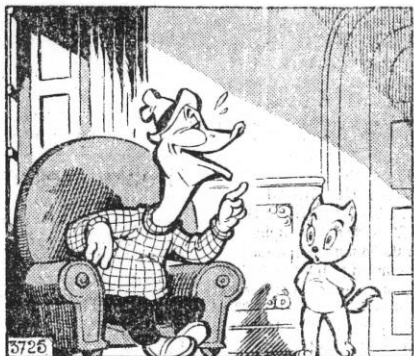
håll i degen, och med ett vrål och en kraftansträngning befriade sig slottsherren från inpackningen och gick till angrepp. I sista stund lyckades han bärga dyrgräpen.

- Detta ägg får absolut inte bli kaksmet! utbrast han sedan han befriat sitt ansikte från så mycket av sagda smet att han kunde tala fritt. Först när månen är full skall det

kläckas! Då kommer fenixen ur det. I detta hus hålls gammalt och fornt i ära. Inget flimsflams, Wally! Begrips?

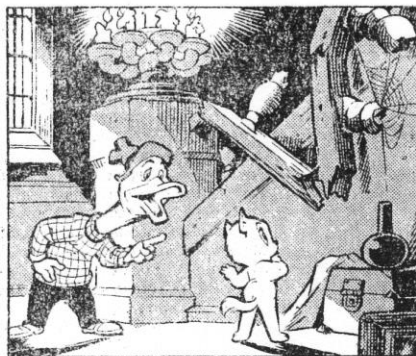
- Hihhi! fnittrade det från baljan för nu var det Wallys tur att vara inbakad. Inte begriper jag nåt! Fast jag visste inte att man kunde ha så kul med deg!

När Tom Puss några dagar senare kom på besök till Bumblestone Castle stod ytterporten oläst. Inne i hallen satt Wally Waggle i en länsstol och såg ut att hålla vakt.

– Vad har hänt här? undrade Tom Puss. Är dörrklockan sönder?

– Närå, sade Wally. Men vi har stängt av den. Bumble tycker den är flimsflams. Vet inte vad det är, men det

låter kul.

– Him, sade Tom Puss och fortsatte in i huset.

– Nämen du kan inte bara gå in här! ropade Wally. Du måste ge mig lösenordet först. Det måste alla!

– Sluta lek! sade Tom Puss otåligt. Han hade just uppmärksammat att trappräcket var sönderslaget.

– Lite trasigt, va? fnittrade dörrvak-

ten. Men jag får inte laga det med spikar, säger Bumble. Det ska vara träkilar. Nå, får jag lösenordet nu?

– Var är Josef? frågade Tom Puss som började bli orolig. Och när han inte fick något svar gick han raka vägen till Bumbles arbetsrum. Det gillade inte dörrvakten. Han fick tag i ett avslaget stolsben och skyndade efter inkräktaren.

När Bumble tittade ut ur sitt arbetsrum fick han se Wally Waggle beredd att klippa till Tom Puss med ett stolsben.

– Stopp där! ropade han. Vad är det där för fasoner, Wally? Det är vår skyldighet att slå vakt om gamla fina sedvänjor som gästfrihet och...

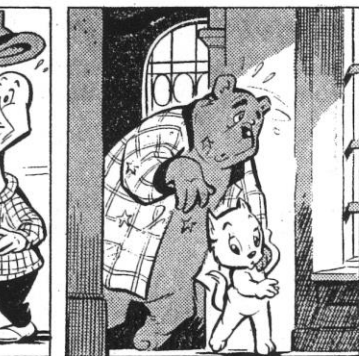
I detsamma råkade han gå rakt in i

Wallys hotfullt viftande vapen och fick annat att tänka på.

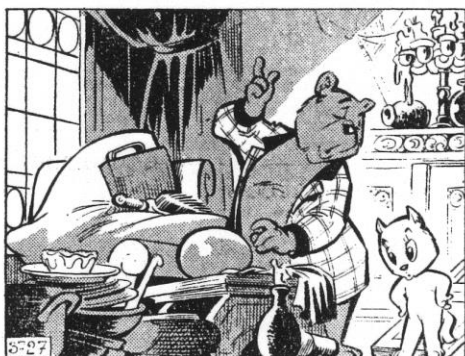
– Aj! skrek han och stoppade sina blåslagna fingrar i munnen. Försvinn! Ut i köket med dig, din sälle!

Dörrvakten släppte sitt vapen och lomade moloket iväg medan slottsherrn, stönande av smärta, leddes tillbaka in i arbetsrummet av Tom Puss.

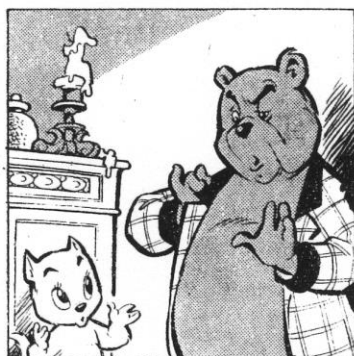

– Du store tid, vilken röra härinne! utbrast han. Allt är visst sönderslaget – utom er gamla länsstol, herr Oliver, och så det där lilla bordet med påskägget.

– Det är inget påskägg, stönade Bumble. Det är fenixägget. Och om det är litet rörigt här så beror det på att jag måste göra allting själv sedan Josef gav sig av.

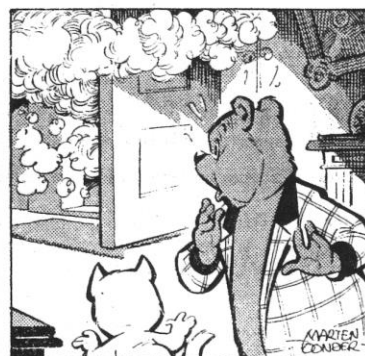
– Var nu inte så småaktig! förmanade Bumble. Visst är det litet rörigt här, men betänk ändå att du befinner dig i samma rum som ett äkta fenixägg. Ett historiskt rum, skulle jag vilja säga. Och det är min ärofulla uppgift att vakta detta ägg. När månen är full ska jag lägga det på elden så att det kläcks...

– Jaha, sade Tom Puss. Men det förklarar fortfarande inte varför det är så sönderslaget härinne.

– Äsch, det! sade Bumble. Det är bara så att fenixen tycker om det som är gammaldags och därför har jag gjort mig av med allt modernt flimsflams. Om du förstår hur jag menar.

– Ja, men jag tror ni har fel, sade

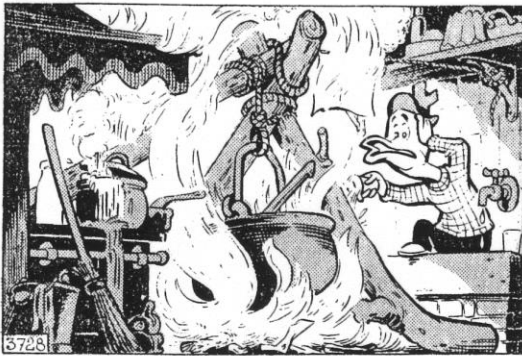

Tom Puss. I böckerna om Fågel Fenix står det att han gillar förnyelse.

– Äsch! sade Bumble. Du ska alltid veta bäst! Vem har han anförtrott ägget egentligen, mig eller dig! Jag ska...

I detsamma kände han lukten av rök och hörde ett hotfullt knastrande.

– Det brinner, utbrast Tom Puss. I köket, verkar det!

Wally Waggle tänkte rehabilitera sig för sin misslyckade dörrväktartjänst genom att laga en god måltid. Därför gjorde han upp ett präktigt lägerbål på köksgolvet, för Bumble hade nogsnat in i honom att gas och elektricitet var modernt flimsflams som måste undvikas. Wally var lydig och tyckte förresten att det var roligt med eld tills han upptäckte att hela köket tyckte

detsamma.

- Gör någonting, Wally! skrek Bumble och stormade in i brandhärden. Det brinner! Släck!

Wally gjorde sitt bästa med ett glas vatten men det imponerade inte stort på flammorna.

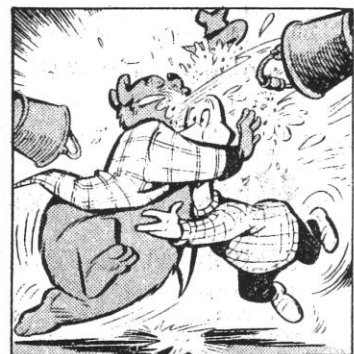
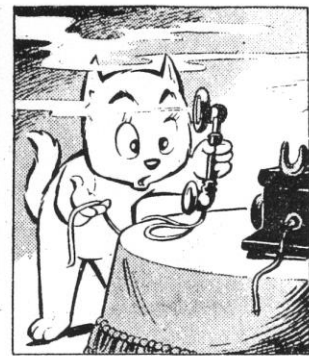
- Bilda langarkedja! röt slottsherren. Hämta hinkar! Vi måste langa

vatten från brunnen. Ta det lugnt, men raska på!

- Prat, sade Tom Puss. Nuförtiden ringer man brandkåren när elden är lös!

Och han skyndade till telefonen för att göra så. Men tyvärr, eftersom telefoner är modernt flimsflams hade Bumble några dagar tidigare skurit av sladden...

Elden i köket tilltog och situationen började bli kritisk.

- Bilda langarkedja! skrek Bumble som vindade upp vatten ur gårdsbrunnen så fort han hann. Skynda er! Låt langen gå!

Han överräckte en full hink till Wally som rusade bort till köket med den. Men när Bumble sedan hade hämtat upp nästa hink fanns det ingen

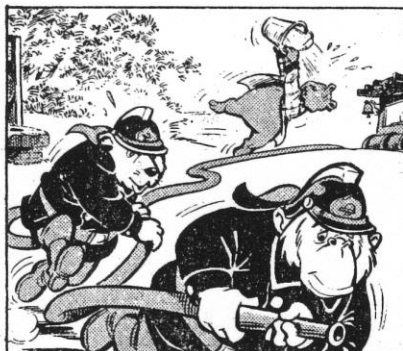
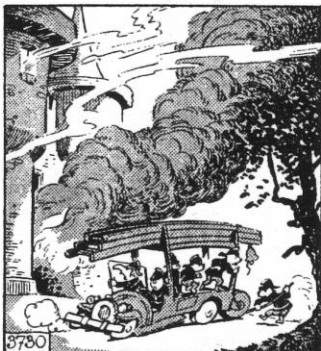
att överlämna den till, för Tom Puss hade skyndat iväg för att hitta en fungerande telefon och larma brandkåren.

- Måste jag göra allting ensam! klagade Bumble. Var är du, Tom Puss? Kom och hjälp till!

Han fick inget svar och insåg att han faktiskt måste göra det mesta själv denna gång. Så han tog upp den fyllda

hinken och rusade iväg mot köket med den.

Men det där med langarkedja är ett svårt kapitel. Egentligen ska det ju vara två kedjor, en för de fyllda hinkarna och en för tomhinkarna i motsatt riktning. Men det hade Bumble och Wally inte riktigt kläm på och följden blev att de kolliderade på halva vägen var.

Tretton röda minuter efter att Tom Puss slagit larm var Bumblestones raska brandkår på plats. Stora steg- och pumpvagnen stannade med gnisslande bromsar utanför slottet och inom ett fåtal sekunder hade brandsoldaterna rullat ut sina slangar och anföll det bolmande slottet i full galopp.

Bumble snubblade omkull över en av

slangarna, förstas, men var strax uppe igen och ställde sig i vägen för släckningsansträngningarna.

- Stopp där! skrek han. Så här får det inte gå till. Det förbjuder jag!

- Flytta på sig, herrn! anmodade en av brandsoldaterna. Vi ska just börja spruta.

- Nej! skrek Bumble. Här sprutas

inte! Det är flimsflams och sådant tillåter jag inte. Vi måste bilda en gammaldags langarkedja med hinkar från brunnen - om någon förstår hur jag menar. I detta hus förvaras det dyrbara fenixägget...

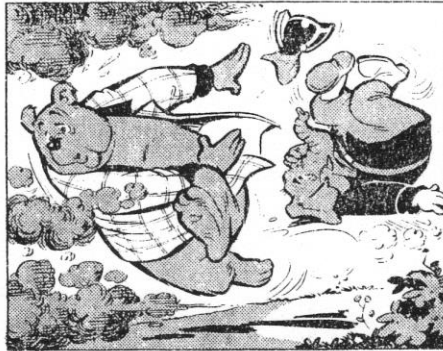
- Herr Oliver! ropade Tom Puss. Det brinner redan i arbetsrummet och snart blir ert ägg stekt!

Bumble stirrade förskräckt på fönstret till arbetsrummet. Tjocka rökmoln bolmade redan fram ur det.

– Ägget! skrek han. Fenixägget är i fara. Varför gör ingen någonting? Förstår ingen att ett underbart gammalt föremål är i största fara?

– Stanna här, herr Oliver, uppmanade Tom Puss. Det ser farligt ut därinne.

Jag ska se efter. . .

– Ja, stoppa den där galna tjockisen! röt brandkaptenen.

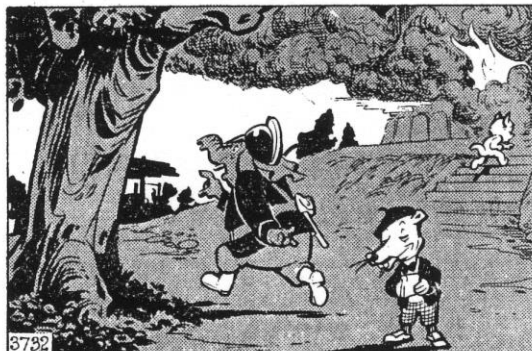
Dessa ohövliga ord satte fart på Bumble. Med kraft föste han undan brandkaptenen och störtade iväg mot slottet på en privat räddningsexpedition.

Just då anlände reportern Argus från Bumblestones Allehanda.

– Tjusig brasa! sade han entusiastiskt. Och vilken story! Precis vad läsarna vill ha. "Bumble störtar med dödsförakt in i sitt brinnande slott för att rädda. . ." Vad var det han sade att han skulle rädda? Sina pengar förstas?

– Nej! snäste brandkaptenen. Om det ändå varit någonting värdefullt. Men han ska prompt in för att hämta ett ägg!

Argus tyckte det lät som en bra tidnings sak även om han inte förstod mycket av vad som pågick.

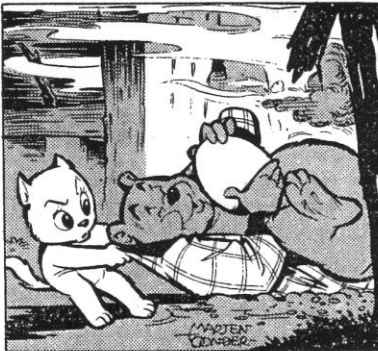
– Bumble riskerar livet för ägg i sitt brinnande slott, mumlade han. Det blir bra rubrikstoff, men vad gäller saken egentligen?

Ingen kunde ge honom svar. Brand-

kaptenen skyndade iväg efter förstärkningar och Tom Puss hade rusat efter Bumble in i slottet.

Argus ryckte på axlarna. Han var en god tidningsman och visste att det spelar ingen större roll vad man skriver bara det blir gjort. Alltså skrev han: "Det finns en dold hunger i de övre samhällsklasserna. Stundom gränsar

den till ren svält. Herr Bumble, ägare till slottet Bumblestone, är så beroende av ägg att han. . ."

Men så fick han annat att tänka på. Tom Puss uppenbarade sig ur röken och släpade med sig slottsherren. Denne var totalt omtöcknad men såg ändå belåten ut. Och undra på det, för i famnen höll han sitt älskade fenixägg.

Tom Puss skyndade bort för att hjälpa brandmännen och Bumble satte sig långsamt upp och hostade.

– Det är fantastiskt vad en gentleman kan åstadkomma när han gör en räddningsinsats för kulturen, suckade han. Han riskerar liv och lem för att rädda. . .

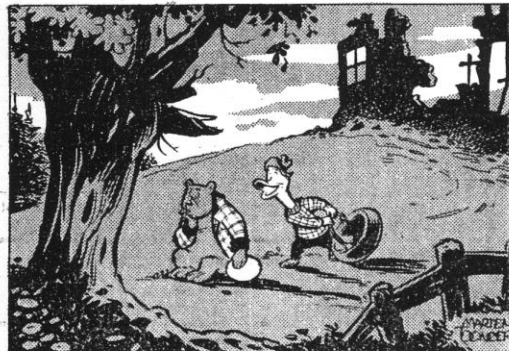
– Just det, sade Argus. Fortsätt bara!

"Riskerar liv och lem för att rädda sitt påskägg." Bra story! Men varför? Har ni inte fått någon middag?

– Det här är inget påskägg, rättade Bumble. Det är fenixägget och jag är dess utkorade väktare. . .

Det var en lång historia att berätta och det hann bli kväll innan han var klar och Argus kunde ge sig av för att

skriva sin artikel. Under tiden hade elden släckts och nu uppenbarade sig Wally på scenen med en stor gryta.

– Maten klar! ropade han. Det var en rejäl eld att koka den på, men dom där brandkillarna släckte den tyvärr innan gröten var riktigt färdig, så. . .

– Jag vill inte ha din gröt! röt Bumble. Du är avskedad!

6734
- Parbleu! fnös markisen av Chanteclere när han nästa morgon läste brandreportaget i tidningen. Denne Bumble drar sig inte för någonting. Ställa till med eldsvåda bara för att komma i tidningen! Men vad är det för prat om "fenixäg?"

Här blev han avbruten av borgmästare Dickerdack.

- Ursäkta, sade den folkvalde, men

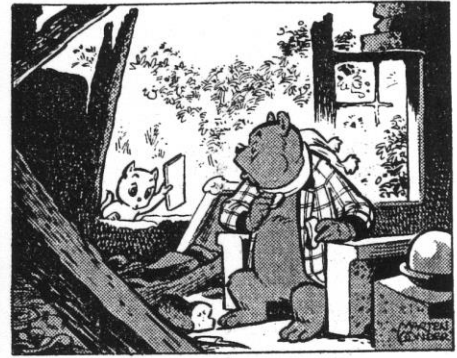

jag måste fråga om ni vet om det är sant att Bumble vaktar fenixens ägg?

- Jag fruktar det, sade adelsmannen. Bumblestones Allehanda brukar vara välinformerad.

- Bedrövligt, grumsade Dickerdack. Hur kan det ha gått till? Den där upplåsta mesen! Vi måste göra något åt saken.

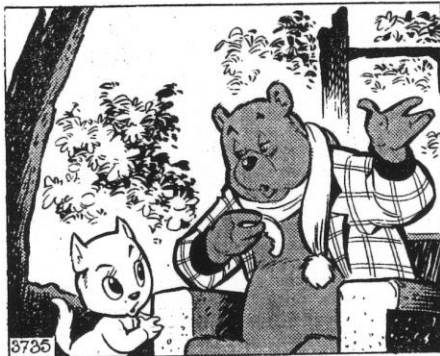
- I högsta grad min mening, in-

stämde markisen. Den där eldsvådan bevisar slutgiltigt att Bumble är mentalt rubbad.

Nå, rubbad eller ej, Bumble härdade ut. Han satt mitt i brandbråten och tuggade på ett torrt bröd.

- Här hör jag och ägget hemma! förklarade han när Tom Puss kom med morgontidningen. Bland vördnadsbjudande konstverk och vackra ting. Sådan var fenixens sista önskan!

3735
- Vackra ting och konstverk? sade Tom Puss. Hm, jag ser mest svarta väggar och brända takbjälkar.

- Hälften av slottet står ännu oskadat, påminde Bumble. Att jag uppehåller mig just här beror på att det här är den äldsta delen av huset.

- Jaha, sade Tom Puss. Tänker ni bygga upp det igen?

- Vet inte, sade Bumble motvilligt. Nuförtiden är det svårt att hitta byggmästare som håller det gamla i helgd och inte fuskar med plast och flimsflamsig betong.

- Ni kan väl åtminstone sätta er i ett annat rum, vädjade Tom Puss. Här är i dragigaste laget.

- Drag! utropade Bumble. Som om

det skulle bekymra väktaren av fenixägget? En fenix föredrar ruiner framför flimsflams. Se bara på detta magnifika skåp som lyckligen undslapp lågorna! Fenixen var mycket fast vid det och därför tänker jag härda ut här tills månen är full och han återkommer.

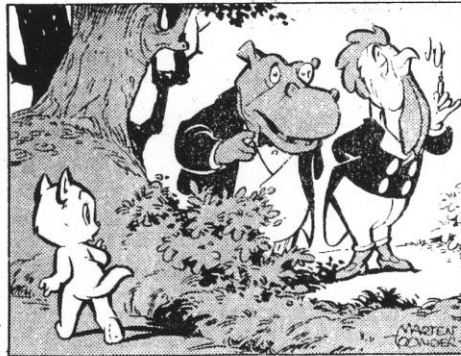
Tom Puss hann inte svara någonting, för just då kom en god del av taket nerrasande.

3736
Bumble fäste föga avseende vid att de förbrända väggarna kom ner, bit för bit, med varje vindstöt. Han satte sig igen med beslutssam uppsyn och fenixägget i famnen.

- Tja, tänkte Tom Puss när han gick därifrån, herr Oliver får väl sköta det här bäst han kan.

Men han var ändå mycket bekymrad

för sin gamle vän. Och bekymrade, på sitt sätt, var också borgmästaren och markisen som stod och granskade slottsruinen med utpräglat ogillande.

- Så här kan det bara inte få fortsätta, sade den folkvalde. Detta är inte rätta platsen för en fenix! Man må betänka att kommunens anseende står på spel.

- Beklämmande, instämde markisen. Jag har alltid hyst en välgrundad aversion mot detta slottsruinel mitt i landskapet. Och om man nu betänkar att det är i denna ruin som det preciosa fenixägget förvaras. . .

Han kastade en blick i sin fickalmanacka och fortsatte: - Om fyra dagar är det fullmåne. Då återuppstår fenixen. Vi måste gripa in, borgmästare!

Bumble satt och huttrade som bäst i sin ruin då polischefen Bill Bark anlände och hälsade godmorgon i kort ton.

- Det här duger inte, Bumble, sade han allvarligt. Det är min plikt att spärra av denna allmänfarliga ruin! Ni gör klokt i att försvinna så fort som möjligt.

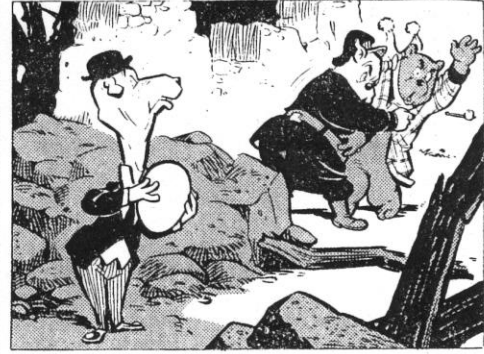
- Men mitt ägg? klagade Bumble.

- Det tar vi hand om, sade polischefen. De kommunala välfärdsorganen känner sitt ansvar!

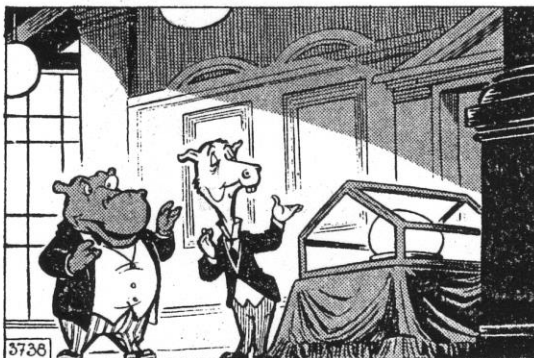
Och med en gest antydde han dr. Soulpincher, sjösläkaren som tillika var föreståndare för kommunens barnhem.

- Hys ingen oro, sade denne. Vad vore väl mer passande för ett spätt liv

som detta ägg än vår inrättning? Har någonsin ett fenixägg erbjudits en så god start i livet?

Och därmed nappade han åt sig ägget och tog några raska steg tillbaka. För Bumble var alls inte beredd att frånhända sig värdnaden av det späda livet och måste hållas på plats av Bill Barks starka arm tills barnhemsföreståndaren hunnit undan med sitt byte.

I barnhemmets finrum placerades fenixägget i en glasmonter.

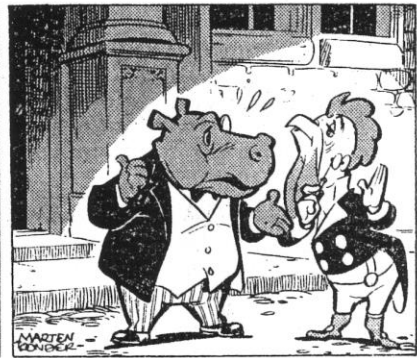
- Där befinner det sig i goda händer, försäkrade dr. Soulpincher. Dag och natt kommer dess minsta rörelse att följas av utexaminerad och erfaren personal.

- Men glöm inte att det måste läggas

på elden när det är fullmåne, påminde borgmästare Dickerdack.

- Varje ägg måste kläckas med varsamhet, sade sjösläkaren i ogillande ton. Naturligtvis ska vi se till att temperaturen vid ifrågavarande tillfälle är den för ändamålet lämpligaste. Under denna skyddande glaskupa råder en jämn värme. Det är möjligt att det verkligen kommer att kläckas när

fullmånen lyser, men för den saken föreligger ännu inga vetenskapliga belegg.

- Klipsk karl, den där Soulpincher, sade borgmästaren när han mötte markisen av Chanteclere ute på gatan. Han har tagit det moderna, vetenskapliga greppet på fenixaffären. Det där med ägg i eld låter bra våldsamt när det gäller små späda liv.

- Ägg måste naturligtvis kläckas med en viss varsamhet, instämde markisen. Och med tanke på fenixäggets betydelse ämnar jag på egen bekostnad förljuva atmosfären omkring detsamma. Ett barnhem ger ett så kallt och kliniskt intryck!

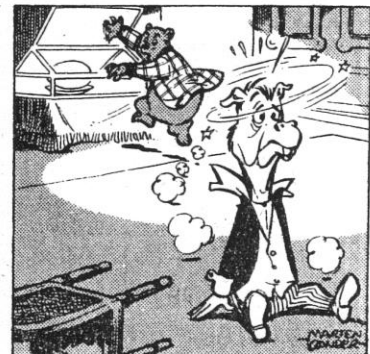
- Vad menar ni? undrade borgmästare Dickerdack.

- Dämpad belysning och klassisk

musik! förklarade adelsmannen. Jag ska hyra en liten orkester och anskaffa några passande orientaliska lampor. Och när fullmånen går upp i natt ämnar jag själv närvara vid fenixens återkomst.

- Inte illa, sade den folkvalde. Ert initiativ är ur kommunens synpunkt synnerligen välkommet, markis! Jag ryser när jag tänker på att fenixen

kunde ha kläckts i Bumbles usla ruin. Kommunens ära stod på spel!

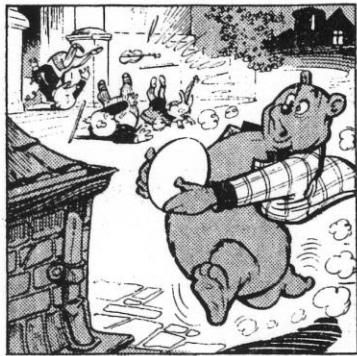
Det gjorde den alltjämt, för Bumble var inte den som lät några kommuner beröva honom hans rättmätiga ägg. Nu tog han sin chans att smita in på barnhemmet.

- Stopp där! ropade dr. Soulpincher när han anfördes. Här har ni ingenting att göra...

Markisen hade hyrt en musiktrio för att hälsa den nykläckta fenixen välkommen. Framåt eftermiddagen samlades musikanterna utanför barnhemmet.

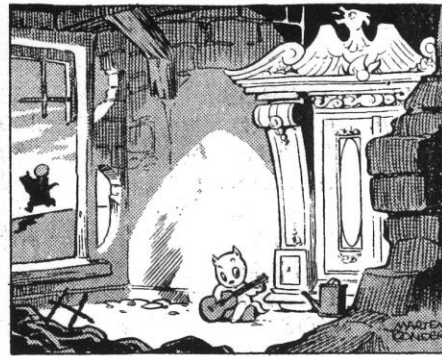
Just som deras ledare, hovkapellisten Gnizzle, ämnade knacka på slogs dörren upp med kraft. En storvuxen person i rutig rock kom utstormande med ett runt föremål i famnen, och

musikanterna virvlade runt som höstlöv i hans kölvatten.

Den storvuxne var förstas Bumble som på detta hårdhänta sätt återbördade det förlorade fenixägget till sitt slott.

Samma kväll promenerade Tom Puss över till Bumblestone Castle med sin nyinköpta jazzgitarr. Han var förstas nyfiken på vad som skulle hända med

fenixägget men han trodde inte mycket på Bumbles bemödanden att skapa en så ålderdomlig miljö som möjligt för den återfödde.

- Herr Oliver har fel, mumlade han medan han plingade och plongade försöksvis på gitarren. Alla fenixar behöver inte vara likadana. Men var håller herr Oliver hus? Och vad har han gjort av ägget?

- Är du här? flämtade Bumble när han anlände med sitt ägg i famnen. Tänker du också försöka ta fenixen ifrån mig?

- Det var ingen vacker misstanke, sade Tom Puss. Jag kom hit enbart för att hålla er sällskap med min gitarr.

- Din gitarr! fnös Bumble. Flimsflams! Våga inte ta ton med den härinne, unge man! Du vet att fenixen inte tycker om det.

- Ja, när han är gammal, ja, sade Tom Puss. Men i kväll blir han nyfödd och då kanske han är jazzintresserad. Det där med gamla saker och arvegods tror jag inte mycket på.

- Hur understår du dig? utbrast Bumble chockad. Säg sådant till mig, fenixens bästa vän och förtrogne äggväktare...

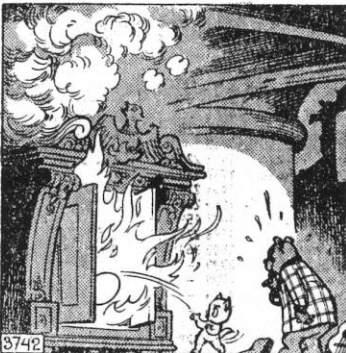
- Väktare? upprepade Tom Puss spefullt. Och var har ni elden som fenixen

ska återfödas i? Det är fullmåne i kväll...

- Eld? klagade Bumble. Vad ska jag göra en eld av, nu när hela mitt slott har brunnit?

- Då ska jag hjälpa er! sade Tom Puss och började resolut hålla bensin över skåpet med det snidade fågelöverstycket.

Bumble stod som lamslagen och bara stirrade på Tom Puss medan denne satte eld på skåpet. Flammorna steg mot taket och det började knastra i trävirket.

- Vad i all världen tar du dig till? skrek han.

- Gör upp eld för fenixens återkomst! sade Tom Puss. Och därmed ryckte han

ät sig Bumbles fenixägg och kastade det rakt in i flammorna.

- Det var ju det här ert uppdrag gick ut på, inte sant? fortsatte han. Minns ni inte det?

- Mitt skåp! skrek Bumble. Mitt ägg. Och han kastade sig fram i ett förtvivlat räddningsförsök. Men det var redan för sent. Brinnande dörrpa-

neler och sniderier kom rasande i rök och gnistor, flammorna steg allt högre och så - ut ur skåpet steg fenixen!

Han var sig inte riktigt lik, men han såg ut att må bra och kastade en nyfiken blick runt rummet.

- Häftigt, sade han och pekade på de brända murarna. Väck med antikviteterna grabbar, och låt det gå plötsligt!

Bumble hämtade sig snabbt från sin förskräckelse.

- Välkommen, herr Fenix! sade han och svalde. Visst är det ytterst beklagligt att mitt vackra slott med alla gamla fina möbler blivit litet bränt i kanten. Om ni förstår hur jag menar. Men minnena av fornstora dar kommer alltid att leva kvar mellan dessa väggar...

- Vad joddlar du om? undrade fenixen.

- Det var ju hit ni ville återvända! påminde Bumble förvirrad. I stället för till det där barnhemmet, menar jag. Jag gjorde mitt bästa för att bevara det utan flimsfläms men sedan skulle Wally laga middag och då gick det som det gick.

- Vad joddlar du om, stöt? upprepade

fenixen. Vem är du förresten?

- Men min bäste herr Fenix! utropade Bumbie. Minns ni inte? Jag var ju den ende som ni kunde anförtro ägget, och...

Här avbröts han av ett skärande gitarrackord. Det var Tom Puss som tog chansen att testa den återfödde fenixens musiksinne.

Borgmästare Dickerdack och markisen av Chanteclere var med snabba steg på marsch genom det månbelysta landskapet i riktning mot Bumblestone Castle.

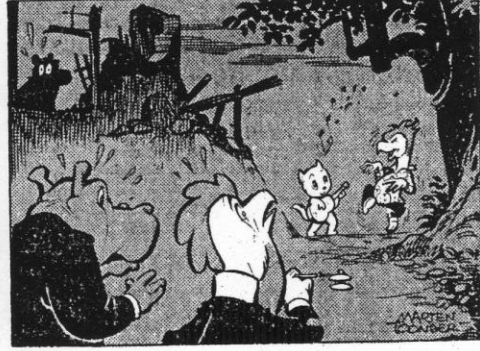
- Parbleu! muttrade adelsmannen. Så denne brutale sälle Bumble har alltså kidnappat det preciösa fenixägget!

- Det är fasanfullt, flåsade den folk-

valde. Vilken miljö för en nyfödd fenix - det där urbrända och blåsiga slottet! Varken smak eller förfining, bara vulgaritet och råhet. Men vänta bra, Bill Bark är underrättad och snart ska Bumble få svara för sina illgärningar!

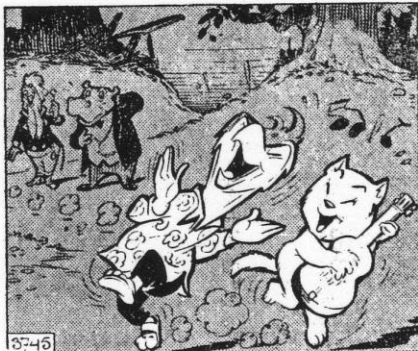
- Polisen torde inte få svårt att spåra honom, sade markisen. För om jag hör rätt så är de vulgära festligheterna

redan i full gång.

De två herrarna stannade och spände hörseln. I den stilla natten hördes klingandet från en ostäm d gitarr och två röster som hade det svårt med harmonierna. Men texten gick att urskilja, bitvis:

- Jag är flims, jag är flams, jag är flimseliflams...

Markisen och borgmästaren stod där mållösa medan den glada popduon dansade förbi i månskenet.

- Parbleu! sade ädlingen till slut. Vilket ylande! Den ene var den där Tom Puss, det såg jag, men vem var den andre?

- Det måste ha varit fenixen, flämtade borgmästaren. Återfödd! Vilket elände!

- Månen är grön, månen är grå,

månen är flimsflamsflams! ljud sången medan duon försvann i fjärran.

- Sannerligen, mumlade borgmästaren Fenixen.

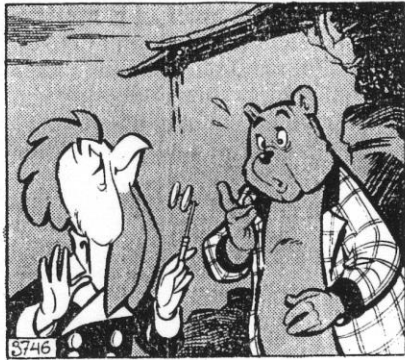
Nu hördes stönande läten och där kom Bumble, vridande sina händer i full förtvivlan.

- Frukantsvärt, klagade han. Hur kunde det gå så gale?

Då hände något oväntat. Markisen av Chanteclere snurrade runt och räckte upp en hand.

- Det var, men ami! sade han. Ingenting har gått gale. Tvärtom, jag har uppenbarligen underskattat er. Fenixen har fått ett utsökt mottagande, det erkänner jag utan förbehåll, noblesse oblige!

Bumble trodde, begripligt nog, att markisen drev med honom.

- Vad menar ni? frågade han. Det var väl inte mitt fel att Tom Puss kom rännande med den där gitarren!

- Men det var ju utmärkt, mon ami! sade markisen. Vi äldre förstod inte att fenixen blev - hm - förnygrad, men unge herr Puss fattade galoppen genast.

- Just det, sade borgmästaren. Man

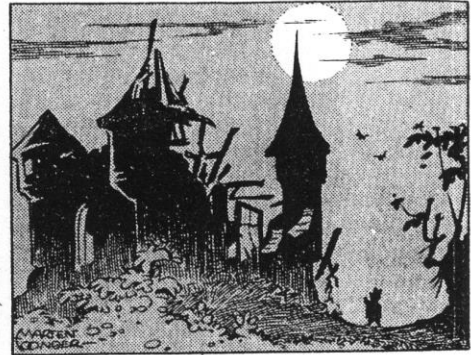

måste hålla sig à jour med utvecklingen, hehe!

Och därmed avlägsnade sig de två herrarna.

- Nu kan jag äntligen riva de där gamla rucklen! jublade den folkvalde. Fenixen är ung och ansvarslös och kommer inte att ingripa. Han intresserar sig bara för popmusik numera!

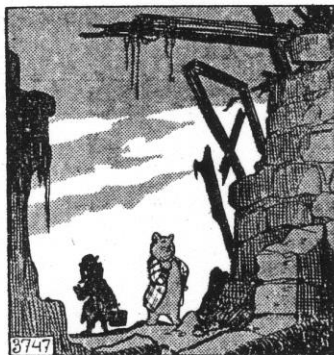
- Förvisso, sade markisen. Själv äm-

nar jag dra mig tillbaka för att skriva en liten essä om den moderna ungdomens villfarelser.

Och Bumble återvände med en suck till sitt förbrända slott.

- Nu får det vara nog, muttrade han. Jag står inte ut med de här brandrester-na längre!

- God morgon herr Oliver, sade betjänten Josef när han dök upp vid brandruinen en vacker dag. Jag hoppas ni mår bra om jag får vara så förmäten. Jag har hört att fenixen lyckligen kläckts ur sitt ägg och sedermera fått nya och yngre intressen här i livet. Så jag förmodar att ni nu insett olägenheterna med vaxljus och brunn

i stället för elektriskt och kranvatten!

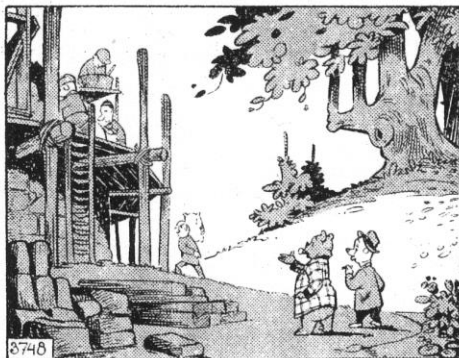
- Ja, ni har rätt, Josef, sade Bumble vemodigt. Det är trevligt att ha er tillbaka men tyvärr har slottet brunnit som ni ser, och det tycks vara omöjligt att få tag i gammaldags byggnadsmaterial för att reparera det.

Då pekade betjänten småleende på en annalkande långtradare, tungt las-

tad med gamla ekbjälkar och liknande.

- Kanske jag kan hjälpa er ur sagda förlägenhet, sade han. Min sväger är byggnadsentreprenör och har just kontrakterats för en omfattande renovering av gamla stadskärnan där den nya parkeringsplatsen ska ligga. Rivningen har resulterat i mängder av prima gammaldags byggnadsmaterial!

Bumble hade ett långt samtal med Josefs sväger om hur slottet skulle byggas upp igen. Och eftersom pengar som vanligt inte var något problem var den energiske entreprenören snart i full färd med att låta sätta upp byggnadsställningar och bygga upp det brända slottet med nygammalt virke från de gamla rivna husen i Bumblestones stadskärna.

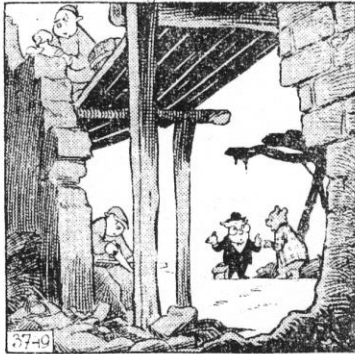
- Ingenting modernt och plastigt och så, påminde Bumble. Inget flimsflams i Bumblestone Castle om ni förstår hur jag menar!

- Inga problem, herrn, sade entreprenören. Men vad ska vi göra med dom här plankorna? Dom låg mitt i brandresterna och det verkar ha varit ett stort golvskåp.

- Ah, jovisst, det var mitt underbara fågelskåp, suckade Bumble. Ett fenixskåp om ni förstår hur jag menar. Synd att det blev så bränt, men jag hoppas ni kan laga det. . .

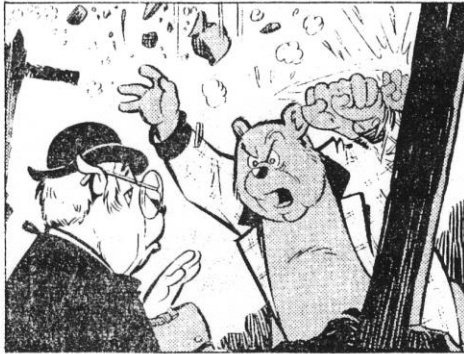
Just då anlände den snustorre men högt betrodd tjänsteman Dörrknackare.

- Ni bygger om, konstaterade herr Dörrknackare.

- Ja, äntligen, sade Bumble. Prima arbete med vackra gamla ekbjälkar och utsökt brädpanel!

- Byggföretagets estetiska kvaliteter torde undgå mig, sade den snustorre prudentligt. De sorterar under kommunens skönhetsråd. Däremot angår mig i hög grad byggets legala aspekter. Var

vänlig förete utan onödig tidsutdräkt övliga byggnadsplaner och igångsättningstillstånd!

- Tillstånd? upprepade Bumble och kände blodtrycket stiga i vanlig ordning. Vad menar ni, karl? Jag behöver inga tillstånd för att reparera mitt eget hem!

- Inga tillstånd? sade tjänstemannen. I så fall måste allt arbete härstades

komma till ett omedelbart stopp.

- Nu går ni för långt, Dörrknackare! rasade Bumble. Detta är mitt hus och jag bygger om precis som jag själv vill. Utan era tillstånd och skönhetsråd och flimsflams!

Och därmed slog han näven i en halvbränd stock med påföljd att den snustorre fick en hel del rivningsmaterial över sig.

Borgmästare Dickerdacks moderniseringsiver omfattade inte bara stadens centrumkvarter. En möbelfirma var i full färd med att dessutom piffa upp han tjänsterum i stadshuset.

- Bra att bli av med dammgömmorna, sade den folkvalde. Jag har fått nog av antikviteter, Dörrknackare!

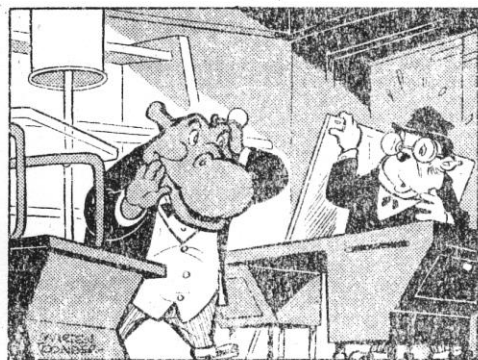
Men den snustorre hade inte kommit

för att beundra utan för att lufta sin bitterhet över Bumbles laglösa uppträdande.

- Så i stället för att förete övliga tillstånd och planer vräkte han alltså sotigt rivningsvirke över mig! avslutade han sin muntliga rapport.

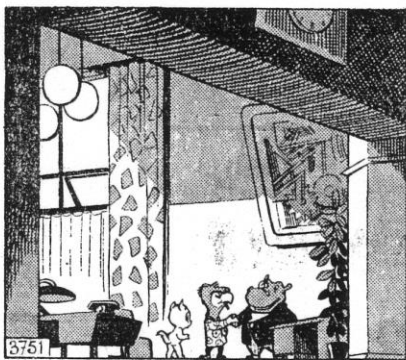
- Verkligen, kors då, sade Dickerdack. Men var snäll och flytta litet på

er, har kommer mitt nya skrivbord. Och Bumble bör ni nog strunta i.

- Men byggnadstillstånden! utropade den snustorre, chockad av så mycket lättsinne.

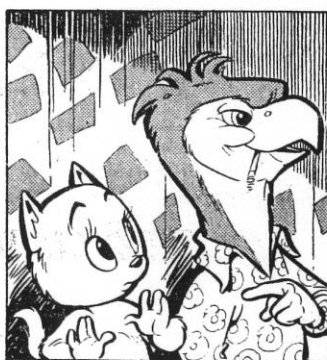
- Glöm dom, sade borgmästaren nonchalant. Tack vare Bumble och fenixen kan vi äntligen modernisera. Det är värt en smula överseende, hehe!

När borgmästarens nya kontor var klart bjöd han in fenixen till invigningen. Denne dök upp i sällskap med Tom Puss.

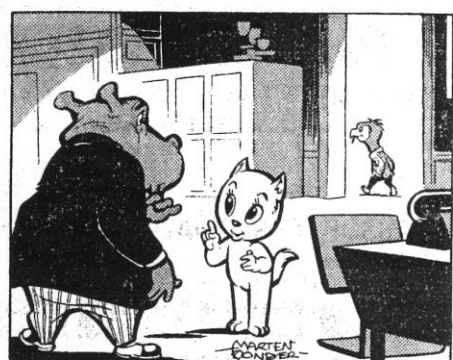
- Den här tjommen lär mig klia gitarr, förklarade han. Så jag tyckte han kunde haka på.

- Verkligen? sade borgmästaren. Nå, det spelar ingen roll. Jag har ett viktigt uppdrag åt er, herr Fenix! Jag vill ha er

med i kommittén för staden Bumblestones modernisering. Vi måste anpassa stad och kommun till den moderna tiden!

- Sitta i kommittéer, känn dig genombläst, göbbe, sade fenixen. Jag ska ut i världen och göra karriär med den här tjommens gitarr. Sätt honom i eran kommitté i stället! Så kanske det blir litet sving på surstötarna. Morsning!

Borgmästaren tittade misslynt efter honom.

- Modern ungdom, muttrade han. Vad gör vi nu då? Du är för ung för allvarligt syftande kommittéarbete, Tom Puss! Sådant kräver mognad och livserfarenhet, förstår du.

- Visst, sade Tom Puss. Så ta herr Oliver i stället! Det var ju faktiskt han som ordnade fenixens återkomst.

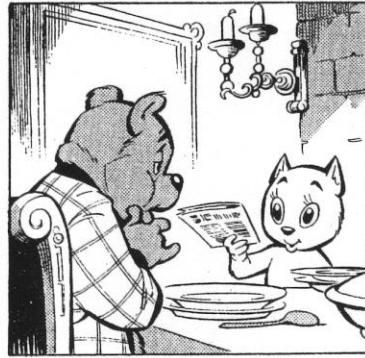
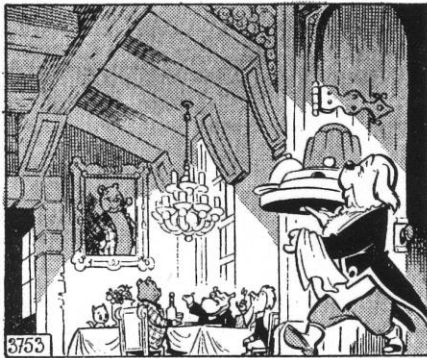
Borgmästaren ringde upp markisen och informerade honom om fenixens nya och underliga beteende och om Tom Puss' förslag att inkludera Bumble i kommittén för stadens modernisering. Tillsammans med Tom Puss besökte de två herrarna omgående Bumblestone Castle som vid det här laget blivit reparerat. Bumble hälsade dem med stolthet.

- Nästan som nytt, sade han om sitt slott. Nästan som gammalt, menar jag, om ni förstår hur jag menar.

- Jovisst, mycket trevligt, sade borgmästaren. Men vi har kommit för att uppmana er att ta säte och stämma i kommittén för stadens Bumblestones modernisering, Bumble! Eftersom ni

tycks ha hyst den rätta förståelsen för fenixen...

- Nej tack, avbröt Bumble i bestämd ton. Ingen modernisering för mig! Min käre gamle fader brukade alltid säga: Ollie, min pojke, kom ihåg att vi Bumble har vår egen stil och smak. Och det håller jag mig till. Men var inte ledsna för det! Jag hoppas ni stannar på middag - Josef har strax maten klar...

Det blev en lyckad liten middag för de fyra. Borgmästaren höll ett kort tal efteråt och hyllade värden för den nya "fenix-anda" han introducerat i staden.

- Åh, jag ber, sade Bumble. Fast det är snarare en Bumble-anda än en fenix-anda. Man kan förresten undra var den där fenixen håller hus nu för tiden.

Då stack Tom Puss åt honom en

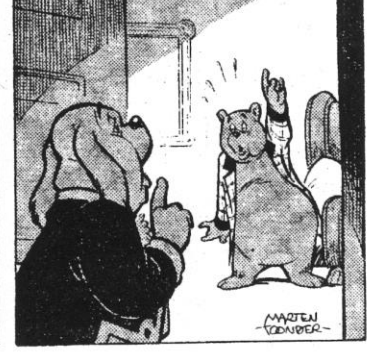
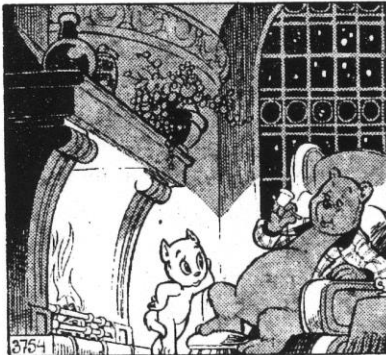
tryckfärsk tidning. På framträdande plats stod en artikel om den unge fenixen och den nya tankelära han introducerat. "Bort med allt det gamla, och strunt i morgondagen!"

Intill fanns en annons om en rockkonsert där fenixen skulle framföra sin senaste hit "Jag är flims, jag är flams..."

Det blev en stunds tystnad runt middagsbordet.

- Parbleu, muttrade markisen. Tänka sig att han stammar från en gammal ädel familj. Världen går mot sin undergång!

- Det trodde jag också ett tag, sade Bumble muntert. Men sedan slog det mig: hur kan världen gå under så länge det finns en Bumble beredd att förhindra det?

Så slutar egentligen vår saga om fenix-ägget.

Men en mörk vinterkväll långt senare befann sig Bumble och Tom Puss i slottets vardagsrum och språkade om gångna tider.

- Minns ni fenixen, herr Oliver? undrade Tom Puss. Han som bara stack iväg med min gitarr i stället för att ta plats i borgmästarens kommitté!

Innan Bumble hann svara hördes en välbekant sång i fjärran:

- Jag är flims, jag är flams, vart går månen nästan? Korstvärs, vingelväg! Och så ringde det på dörren.

- Fenixen är här igen, herr Oliver, meddelade betjänten Josef. Han söker någon som förstår sig på det gamla och forna, för han vill anförtro vederbörande en viktig uppgift.

- Fenixen! utbrast Bumble. Nej! Skicka bort honom, Josef! Jag vill inte ha flera ägg. Säg honom att...

- Säg honom att herr Oliver har sina egna uppgifter här i livet, insköt Tom Puss.

- Tack, muttrade Bumble. Märkligt hur fort en fenix kan förändras. Tag lärdom av den saken, unge man!